

Nhóm dịch: Vô Hận Chi Tâm

Hiệp Thập Chiến

Zhtty



HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhttty

Đào Tiếu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

Giới Thiệu

Võ hiệp chưa từng chết đi. "Hiệp" vẫn luôn tồn tại trong lòng chúng ta. "Hiệp" không nhất thiết phải ở thời đại phong kiến, thậm chí không nhất thiết phải có môn phái - phải có giang hồ. "Hiệp" thật ra chính là giấc mơ, là hoài bão trong lòng mỗi người, gặp chuyện bất bình - rút đao tương trợ, là giấc mơ về Thập niên nhất kiếm...

Phần khởi đầu của quyển sách này có tên là Thập niên nhất kiếm, câu chuyện bắt đầu ở một trường đại học có tên là Nhất Kiếm...

Giới thiệu của ZHTTTY:

Viết quyển sách này ta đã sớm đoán trước, chắc chắn sẽ có rất nhiều người cho rằng đây không phải là tiểu thuyết võ hiệp, đây là dị giới, là huyền huyền, đây là giả tưởng, thậm chí cũng có người xem là khoa học viễn tưởng, không ai nghĩ nó là võ hiệp.

Như vậy, ta muốn hỏi, thế nào mới được gọi là võ hiệp?

Cổ đại? Xã hội phong kiến? Môn phái? Giang hồ? Đao và kiếm? Tuyệt thế võ công? Âm mưu hiểm ác trong giang hồ? Tuyệt thế cao thủ? Hay là võ thuật truyền thống? Miêu tả các lưu phái võ công cổ xưa ở xã hội hiện đại?

Có lẽ là vậy, nhưng điều ta muốn nói ở đây là, những thứ này cũng chỉ là một phần của võ hiệp, hay nói cách khác, một phần của võ hiệp bao gồm những thứ này.

Như vậy, thế nào mới được gọi là võ hiệp?

Ta cho rằng, võ hiệp chia làm 2 phần, một phần là "võ", một phần là "hiệp".

Phải có võ thuật vượt qua võ thuật ở thế giới thường, thậm chí sử dụng võ thuật ở thế giới bình thường cũng được nhưng phải mạnh mẽ, mạnh hơn người, hơn ta, hơn hán, hơn cả đoàn người, bỏ xa chúng ta... đó là điều nhất định. Người không thể nói những tên côn đồ đánh nhau ngoài đường, xã hội đen... là "võ" trong võ hiệp được. Tạm không nói tới "hiệp", người cảm thấy cầm dao chém người là "võ" trong võ hiệp ư?

Nãy giờ chỉ đề cập tới "võ", nhưng phần quan trọng nhất trong võ hiệp chính là "hiệp", giờ sẽ bàn tới "hiệp".

Thế nào là "hiệp"?

Cá nhân ta cho rằng, cái gọi là "hiệp" thật ra chính là một loại tinh thần!

Truy cầu tự do chính là "hiệp", truy cầu nhân nghĩa chính là "hiệp", truy cầu công lý chính là "hiệp", người một lòng vì nước vì dân chính là "hiệp". Truy cầu sự hoàn mỹ như Tây Môn Xuy Tuyết truy cầu kiếm đạo hoàn mỹ, ta cho rằng đó cũng là một loại "hiệp". Còn nữa, truy cầu ẩn thế tiêu dao cũng là "hiệp". Truy cầu Tiểu ngạo giang hồ cũng là "hiệp", thậm chí như Tử Kiếm Tiên trong Tiên Kiếm đạo chơi nhân gian cũng là "hiệp".

"Hiệp" là gì?

"Hiệp" là một loại tinh thần, đối mặt với bản tâm của mình, không bị thế gian trói buộc, chính là loại tinh thần Nhất nộ bạt kiếm - Lưu huyết ngũ bộ, là loại tinh thần Tráng sĩ một đi không trở về. Là Chu Hối, là Hầu Doan (1), là Thập bộ sát nhất nhân - Thiên lý bất lưu hành, là Tam bôi thổ nhiên nặc - Ngũ nhạc đảo vi khinh (2). Đúng vậy, những thứ này đều là "hiệp".

Cho nên ta muốn nói, "hiệp" vì sao nhất định phải ở xã hội phong kiến? Vì sao phải ở thời cổ đại? Tại sao không thể ở dị giới? Hà tất phải có môn phái? Cần gì phải có giang hồ?

Nếu nhất định phải có những thứ đó, như vậy con đường võ hiệp càng đi sẽ càng khó khăn, càng chạy càng thụt lùi, bởi vì đến một ngày nào đó, những gì có thể viết, nên viết, muốn viết... đã viết ra hết rồi. Còn lại chỉ là triều đại nào đó liên miên bất tận, một môn phái, một gia tộc, những người khác đánh nhau mà thôi, mọi người có muốn xem nữa không?

Hành hiệp thiên hạ có phải võ hiệp hay không? Có viết về "hiệp" hay không? Có phải là một loại tiểu thuyết mới hay không? Dĩ nhiên không phải là sáng tạo một trường phái mới, điểm này ta muốn nói rõ.

Quyển sách này chính là hệ thống xuyên việt, cũng không phải là sáng tạo trường phái mới, mà là ta suy nghĩ rồi viết ra, muốn thấy một loại võ hiệp mới, vậy thì tùy theo nhận xét của các vị. Nhưng đừng vội bình luận khi quyển sách này vừa bắt đầu. Hãy tin tưởng ta, ta là ZHTTTY, ngoại trừ việc cập nhật chương mới, sách của ta sẽ không làm cho các vị thất vọng

đâu!

Quyển sách này ta có giữ lại không ít bản thảo, đã gửi cho mấy người bạn thân xem rồi, câu trả lời của họ là, quyển sách này... vị “hiệp” mười phần. Tràn đầy hương vị của "hiệp", khi viết bản thân ta cũng nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc bành trướng. Như ta đã nói, nếu muốn làm các vị xúc động thì sách của ta nhất định phải làm ta xúc động trước đã, nếu có thể làm ta xúc động thì cũng có thể làm các vị xúc động.

Tin tưởng ta, đây là một quyển sách mà sau khi xem xong vẫn còn lại dư vị, hơn nữa sẽ thấy thích thú với thể loại "hiệp" này.

Ta không dám hứa trước quyển sách này sẽ có bao nhiêu chương, mỗi ngày ra mấy chương... nhưng ta sẽ cố gắng cập nhật chương mới nhanh hơn so với trước kia. Bởi vì quyển này ta viết rất thoải mái, vui vẻ, tốc độ sáng tác cũng rất nhanh, cho nên ta sẽ cố cập nhật chương mới sớm.

Về phần sách...

Ta là ZHTTTY, hãy tin tưởng chất lượng sách của ta, những thứ khác ta không muốn nói nhiều.

Câu nói sau cùng...

Hãy xem ta viết một câu chuyện võ hiệp mới, câu chuyện về Hành hiệp thiên hạ!

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhttty

Mục Lục

Giới Thiệu

Mục Lục

Quyển 1

Chương 1-1: Đồi Lờì Của Tác Giả

Chương 1-2: Thiếu Niên Luyện Quyền

Chương 2: Hệ Thống Hách Khải

Chương 3: Chín Năm Nóng Lạnh!

Chương 4: Món Nợ Ân Tình!

Chương 5: Huỳnh Đệ!

Chương 6: Đại Tỷ!

Chương 7: Luận Công Phu Và Lời Hứa!

Chương 8-1: Tan Vỡ! (1)

Chương 8-2: Tan Vỡ! (2)

Chương 9-1: Tin Dữ! (1)

Chương 9-2: Tin Dữ! (2)

Chương 10: Nội Lực Thành!

Chương 11-1: Mười Năm Mài Một Kiếm! (1)

Chương 11-2: Mười Năm Mài Một Kiếm! (2)

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhttty

Quyển 1

Chương 1-1: Đồi Lồi Của Tác Giả

Chương 1-2: Thiếu Niên Luyện Quyền

Chương 2: Hê Thống Hách Khải

Chương 3: Chín Năm Nóng Lạnh!

Chương 4: Món Nợ Ân Tình!

Chương 5: Huỳnh Đề!

Chương 6: Đại Tỷ!

Chương 7: Luân Công Phu Và Lời Hứa!

Chương 8-1: Tan Vỡ! (1)

Chương 8-2: Tan Vỡ! (2)

Chương 9-1: Tin Dữ! (1)

Chương 9-2: Tin Dữ! (2)

Chương 10: Nội Lực Thành!

Chương 11-1: Mười Năm Mài Mọt Kiếm! (1)

Chương 11-2: Mười Năm Mài Mọt Kiếm! (2)

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 1-1

Đời Lời Của Tác Giả

Viết quyển sách này ta đã sớm đoán trước, chắc chắn sẽ có rất nhiều người cho rằng đây không phải là tiểu thuyết võ hiệp, đây là dị giới, là huyền huyền, đây là giả tưởng, thậm chí cũng có người xem là khoa học viễn tưởng, không ai nghĩ nó là võ hiệp.

Như vậy, ta muốn hỏi, thế nào mới được gọi là võ hiệp?

Cổ đại? Xã hội phong kiến? Môn phái? Giang hồ? Dao và kiếm? Tuyệt thế võ công? Âm mưu hiểm ác trong giang hồ? Tuyệt thế cao thủ? Hay là võ thuật truyền thống? Miêu tả các lưu phái võ công cổ xưa ở xã hội hiện đại?

Có lẽ là vậy, nhưng điều ta muốn nói ở đây là, những thứ này cũng chỉ là một phần của võ hiệp, hay nói cách khác, một phần của võ hiệp bao gồm những thứ này.

Như vậy, thế nào mới được gọi là võ hiệp?

Ta cho rằng, võ hiệp chia làm 2 phần, một phần là "võ", một phần là "hiệp".

Phải có võ thuật vượt qua võ thuật ở thế giới thường, thậm chí sử dụng võ thuật ở thế giới bình thường cũng được nhưng phải mạnh mẽ, mạnh hơn người, hơn ta, hơn hắn, hơn cả đoàn người, bỏ xa chúng ta... đó là điều nhất định. Người không thể nói những tên côn đồ đánh nhau ngoài đường, xã hội đen... là "võ" trong võ hiệp được. Tạm không nói tới "hiệp", người cảm thấy cầm dao chém người là "võ" trong võ hiệp ư?

Nãy giờ chỉ đề cập tới "võ", nhưng phần quan trọng nhất trong võ hiệp chính là "hiệp", giờ sẽ bàn tới "hiệp".

Thế nào là "hiệp"?

Cá nhân ta cho rằng, cái gọi là "hiệp" thật ra chính là một loại tinh thần!

Truy cầu tự do chính là "hiệp", truy cầu nhân nghĩa chính là "hiệp", truy cầu công lý chính là "hiệp", người một lòng vì nước vì dân chính là "hiệp". Truy cầu sự hoàn mỹ như Tây Môn Xuy Tuyết truy cầu kiếm đạo hoàn mỹ, ta cho rằng đó cũng là một loại "hiệp". Còn nữa, truy cầu ẩn thế tiêu dao cũng là "hiệp". Truy cầu Tiểu ngạo giang hồ cũng là "hiệp", thậm chí như Tử Kiếm Tiên trong Tiên Kiếm đạo chơi nhân gian cũng là "hiệp".

"Hiệp" là gì?

"Hiệp" là một loại tinh thần, đối mặt với bản tâm của mình, không bị thế gian trói buộc, chính là loại tinh thần Nhất nộ bạt kiếm - Lưu huyết ngũ bộ, là loại tinh thần Tráng sĩ một đi không trở về. Là Chu Hối, là Hầu Doan (1), là Thập bộ sát nhất nhân - Thiên lý bất lưu hành, là Tam bôi thổ nhiên nặc - Ngũ nhạc đảo vi khinh (2). Đúng vậy, những thứ này đều là "hiệp".

Cho nên ta muốn nói, "hiệp" vì sao nhất định phải ở xã hội phong kiến? Vì sao phải ở thời cổ đại? Tại sao không thể ở dị giới? Hà tất phải có môn phái? Cần gì phải có giang hồ?

Nếu nhất định phải có những thứ đó, như vậy con đường võ hiệp càng đi sẽ càng khó khăn, càng chạy càng thụt lùi, bởi vì đến một ngày nào đó, những gì có thể viết, nên viết, muốn viết... đã viết ra hết rồi. Còn lại chỉ là triều đại nào đó liên miên bất tận, một môn phái, một gia tộc, những người khác đánh nhau mà thôi, mọi người có muốn xem nữa không?

Hành hiệp thiên hạ có phải võ hiệp hay không? Có viết về "hiệp" hay không? Có phải là một loại tiểu thuyết mới hay không? Dĩ nhiên không phải là sáng tạo một trường phái mới, điểm này ta muốn nói rõ.

Quyển sách này chính là hệ thống xuyên việt, cũng không phải là sáng tạo trường phái mới, mà là ta suy nghĩ rồi viết ra, muốn thấy một loại võ hiệp mới, vậy thì tùy theo nhận xét của các vị. Nhưng đừng vội bình luận khi quyển sách này vừa bắt đầu. Hãy tin tưởng ta, ta là ZHTTTY, ngoại trừ việc cập nhật chương mới, sách của ta sẽ không làm cho các vị thất vọng đâu!

Quyển sách này ta có giữ lại không ít bản thảo, đã gửi cho mấy người bạn thân xem rồi, câu trả lời của họ là, quyển sách này... vị “hiệp” mười phần. Tràn đầy hương vị của "hiệp", khi viết bản thân ta cũng nhiệt huyết sôi trào, cảm xúc bành trướng. Như ta đã nói, nếu muốn làm các vị xúc động thì sách của ta nhất định phải làm ta xúc động trước đã, nếu có thể làm ta

xúc động thì cũng có thể làm các vị xúc động.

Tin tưởng ta, đây là một quyển sách mà sau khi xem xong vẫn còn lại dư vị, hơn nữa sẽ thấy thích thú với thể loại "hiệp" này.

Ta không dám hứa trước quyển sách này sẽ có bao nhiêu chương, mỗi ngày ra mấy chương... nhưng ta sẽ cố gắng cập nhật chương mới nhanh hơn so với trước kia. Bởi vì quyển này ta viết rất thoải mái, vui vẻ, tốc độ sáng tác cũng rất nhanh, cho nên ta sẽ cố cập nhật chương mới sớm.

Về phần sách...

Ta là ZHTTTY, hãy tin tưởng chất lượng sách của ta, những thứ khác ta không muốn nói nhiều.

Câu nói sau cùng...

Hãy xem ta viết một câu chuyện võ hiệp mới, câu chuyện về Hành hiệp thiên hạ!

Chú thích:

1/ Hầu Doanh (? -257 TCN): còn gọi là Hầu Sinh, là ẩn sĩ nước Ngụy thời Chiến Quốc trong lịch sử Trung Quốc, có công giúp Tín Lăng Quân Ngụy Vô Kỵ đánh bại quân Tần cứu nước Triệu trong trận Hàm Đan.

Chu Hối: là người bạn làm nghề bán thịt của Hầu Doanh.

Chi tiết xem ở đây:

<https://vi.wikipedia.org/wiki/Hầu...>

2/ Thập bộ sát nhất nhân - Thiên lý bất lưu hành, Tam bôi thổ nhiên nặc - Ngũ nhạc đảo vi khinh: đây là những câu thơ trong bài thơ nổi tiếng Hiệp Khách Hành của ông Lý Bạch đời Đường.

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 1-2

Thiếu Niên Luyện Quyền

Cộng Hòa Lam Ảnh chỉ là một nước nhỏ, nhưng đồng thời nó cũng là một cường quốc, kinh tế phồn vinh, văn hóa rực rỡ, khoa học kỹ thuật phát triển. Vậy nên nếu chỉ xét trên những khía cạnh đó mà bỏ qua những mặt như diện tích đất không lớn, số dân cũng không nhiều, lực lượng quân sự cũng không quá mạnh thì có thể nói rằng nước Cộng Hòa Lam Ảnh chính là một trong các quốc gia mạnh nhất khu vực phía đông của Lam Hải. Cả địa vị chính trị lẫn địa vị kinh tế đều thuộc hàng đầu.

Có được thành tựu đó đều là nhờ vào đường lối phát triển được đặt ra trong thời kỳ đầy lập nước của Cộng Hòa Lam Ảnh. Chính sách đó chính là dốc hết nhân lực, vật lực để đầu tư và phát triển giáo dục. Chính vì thế mà tuy cả nước chỉ gồm có tám châu (1) nhưng lại có tới chín mươi sáu trường đại học. Trong đó thì trừ các trường đại học có tính chuyên biệt như nghệ thuật, hàng không, kinh tế, quân sự, khoa học kỹ thuật, võ học nội lực... thì còn lại bốn mươi ba trường đại học tổng hợp. Trong số đó, học viện Tử Kim Phủ còn được mệnh danh là học viện đứng đầu cả khu vực phía đông Lam Hải – đó chính là niềm tự hào của nhân dân nước Cộng Hòa Lam Ảnh và cũng là viên ngọc sáng của cả khu vực phía đông Lam Hải.

Dương nhiên, ngoài học viện Tử Kim Phủ ra thì các trường đại học còn lại của nước Cộng Hòa Lam Ảnh chắc chắn cũng không kém. Có được thành quả đó cũng là nhờ chính sách của quốc gia này, đó là chỉ cần hoạt động trong lĩnh vực giáo dục thì sẽ được đầu tư không hạn chế. Vậy nên ở nước Cộng Hòa Lam Ảnh, cơ bản là không có trường đại học yếu.

Và nơi câu truyện này bắt đầu là một trường đại học bình thường trong phạm vi của thủ đô nước Cộng Hòa Lam Ảnh – trường đại học có tên là Nhất Kiếm...

Tô Thi Yên bước ra từ khu ký túc xá. Cô vươn người, duỗi lưng một cái khiến cho khớp xương lập tức kêu răng rắc vài tiếng. Âm thanh đó làm cho cô nàng phải thở dài phàn nàn, trong lòng cảm thấy đã không thể chờ đợi việc đi tìm một nơi để luyện tập, vận động xương

khó được nữa rồi.

Tô Thi Yên không phải là người của nước Cộng Hòa Lam Ảnh, cô đến từ một đất nước ở khu vực phía Bắc của Lam Hải. Hôm nay là ngày đầu tiên cô chuyển tới sống tại ký túc xá này, còn trước đó, cô đã trải qua một khoảng thời gian mười ngày trên con tàu biển băng qua Lam Hải, mà khoảng thuyền đó thì đúng là ‘nhỏ như mắt muỗi’, làm cho cô muốn múa kiếm cũng không có chỗ mà múa. Mười ngày trời đó đã khiến cho cô cảm thấy cơ thể mình sắp gỉ sét tới nơi rồi, vậy nên ngay ngày tiếp theo sau khi vào học viện, cô đã không thể đợi được nữa, lập tức đi tìm một chỗ để tập luyện một trận.

Học viện Nhất Kiếm chiếm diện tích vô cùng lớn! Đúng vậy, tuy nói rằng nước Cộng Hòa Lam Ảnh có diện tích không lớn, nhưng đó là khi so sánh giữa các quốc gia với nhau. Còn trong mắt của người bình thường, nếu như ném họ vào trong một khu vực có diện tích bằng một quốc gia, thì dù quốc gia đó có nhỏ cỡ nào đi nữa cũng vẫn đủ làm cho họ không thoát ra được rồi. Mà nếu một trường đại học đã có thể trở thành một ‘học viện’ thì nó ít nhất cũng phải lớn bằng một cái thành phố loại nhỏ rồi. Vậy nên Tô Thi Yên tin chắc là mình có thể tìm được chỗ đủ lớn mà lại kín đáo ở nơi này. Dù sao thì việc mà cô muốn làm cũng là luyện võ! Tuy võ học gia truyền của cô còn chưa cao siêu tới mức không thể để người khác nhìn thấy, nhưng không biểu diễn nó ra trước mặt người ngoài thì vẫn tốt hơn.

Ôm theo suy nghĩ đó, Tô Thi Yên liền chọn một con đường dẫn tới khu vực ít người qua lại để đi. Trên đường, cô cũng gặp một vài khu huấn luyện và thao trường, thế nhưng bên trong những nơi đó đều có không ít thì nhiều các môn sinh luyện võ, điều này làm cho Tô Thi Yên rất ngán ngẫm. Cứ đi như vậy, chẳng mấy chốc mà Tô Thi Yên đã đi bộ hơn mười phút, và cuối cùng thì cô cũng tìm được một mảnh rừng nhỏ trồng cây ăn quả. Khu bìa rừng nhìn khá rộng rãi, hơn nữa có vẻ cũng không có nhiều người qua lại chỗ này, mà địa hình với nhiều cây cối trong rừng cũng là điều kiện lý tưởng để luyện tập khinh công. Nơi này có vẻ là một bãi tập lý tưởng mà lại yên tĩnh.

Ngay khi Tô Thi Yên đang mừng rỡ, chuẩn bị lấy thanh bội kiếm (1) của mình ra thì bỗng nghe thấy một âm thanh trầm đục vang ra từ trong rừng cây. Âm thanh đó nghe có vẻ giống như tiếng búa gõ vào thân cây, nhưng lại vẫn có điểm nào đó không giống. Tuy nhiên, với một đệ tử gia tộc như Tô Thi Yên thì vừa nghe là cô đã đoán được ngay đó là tiếng gì: đó là âm thanh khi luyện quyền, hơn nữa còn là tiếng động khi luyện ngành quyền (2).

Tô Thi Yên thực quá phiền muộn, thậm chí là vô cùng phiền muộn. Cô quả thật đã không

còn đủ kiên nhẫn để lại bỏ ra thêm 10 phút đi tìm tiếp nữa. Vậy nên cô dứt khoát đi thẳng vào trong cánh rừng trước mặt, định rằng sẽ tìm người đang tập luyện kia để hỏi xem lúc nào thì sẽ xong, hoặc thử xem có thể dùng ít tiền để đuổi hẳn đi không. Tóm lại là cô thật sự đã không kiên nhẫn được nữa rồi.

Chỉ đi vào trong cánh rừng đó một đoạn không xa thì cô đã thấy được người mà mình đang muốn tìm. Đó là một thiếu niên tuổi tầm mười tám, mười chín, tóc cắt húi cua, thân hình gầy gò, cao khoảng 1m75, bộ dạng không có gì bắt mắt, chỉ duy có đôi mắt là sáng ngời đầy thần thái. Nhìn tên này thật không có chỗ nào giống người luyện võ.

Nhìn tới đây thì Tô Thi Yên thực sự hơi kinh ngạc. Bởi vì cô thấy thiếu niên kia đang dùng quyền đâm gốc cây với một tư thế vô cùng thuần thực, bộ pháp thì đơn giản mà trực tiếp, quyền pháp cũng đơn giản mà trực tiếp, thậm chí cả cách sử dụng lực đạo (3) cũng đơn giản mà trực tiếp... Đây quả là những thứ chỉ có trong những cuốn sách dạy kỹ năng cực kỳ thô thiển, nếu như trong tiệm sách có bán thì chắc hẳn chính là loại sách chỉ đáng giá một, hai đồng các, có lẽ cả tầng lớp bình dân khá giả một chút cũng sẽ không thèm luyện loại võ công này. Có thể nói rằng đây là một bộ ngành công quyền pháp không đáng được xếp hạng! Đừng nói là tập có thể luyện được nội công, thậm chí nếu luyện tập lâu dài trong tình trạng không được cung cấp đủ dinh dưỡng thì còn có thể làm tổn thương gân cốt. Vậy mà thiếu niên kia lại luyện loại võ công này?

Cũng không phải tự nhiên mà Tô Thi Yên lại nghi hoặc như vậy. Lý do là vì nơi này chính là học viện Nhất Kiếm, mặc dù mang tiếng là một đại học tổng hợp nhưng thực ra có thiên hướng về đào tạo võ công. Chưa cần nói tới cái khác, chỉ riêng mấy bộ quyền pháp được dùng làm môn học bắt buộc đã đều là nội ngoại kiêm tu (3), ngoại có ngành công, nội có nội gia, chẳng những không làm tổn hại thân thể mà cả khả năng luyện được nội công cũng sẽ cao hơn nhiều loại kỹ năng thô thiển này không biết bao nhiêu lần. Thiếu niên này nghĩ gì vậy? Chẳng lẽ hẳn là một tên thiếu năng hay tâm thần gì đó?

Tô Thi Yên cứ ngơ ngác nhìn thiếu niên đó từng quyền, từng quyền đánh vào thân cây, thậm chí quên mất cả ý định của mình khi đến đây. Phải 10 giây sau, cô cuối cùng mới có thể cất lời: “Vị... vị bạn học này, tôi có chuyện muốn thương lượng với anh một chút...”

“Chờ một chút, còn một trăm quyền nữa!”

Không ngờ thiếu niên kia lại lớn tiếng ngắt lời, sau đó lại dồn toàn bộ tâm trí vào cái bộ

kỹ năng thô thiển kia, làm cho miệng Tô Thi Yên đang mở ra cũng cứng ngắc lại, không nói được nên lời nữa rồi.

Trong lúc này, quan sát hơn mười quyền của thiếu niên kia, Tô Thi Yên chợt phát hiện ra tuy bộ quyền pháp này đúng là rất rẻ tiền nhưng thiếu niên kia thì có vẻ không phải kẻ thiếu năng như cô tưởng. Đó là vì tuy bộ quyền pháp này đúng là rác rưởi nhưng thiếu niên kia đánh ra lại rất có uy lực, lực quyền phát ra liên mạch xuyên suốt, lực đạo do cánh tay phát ra chỉ còn thiếu một chút nữa là sẽ đạt tới mức liên miên không dứt. Nếu như có thể đạt tới mức đó thì trình độ sử dụng bộ quyền pháp này của thiếu niên đã đủ để gọi là ‘cảnh giới đại thành’, nếu như lại có thể tiến bộ thêm một bước thì thiếu niên đã vận dụng được tới mức ‘cương cực sinh nhu’, ‘nhu cực sinh cương’, ‘cương nhu cùng phát’ (4), đã có thể tự xưng là đạt tới đỉnh cao, đạt tới cảnh giới tối cao của bộ quyền pháp này. Tới lúc đó, cho dù bộ quyền pháp này chỉ là thứ rác rưởi không đáng được xếp hạng cũng sẽ được thiếu niên đánh ra uy lực của những bộ quyền pháp hạng hai, hạng ba. Đó mới thật sự là chuyện đáng sợ!

Nhìn tới đây thì Tô Thi Yên quả thật đã không biết phải nói gì nữa rồi. Thiếu niên này là một thiên tài với thiên phú dị bẩm hay là một tên đàn độn không biết gì khác ngoài luyện võ? Hai khả năng hoàn toàn trái ngược này làm cho đầu óc cô quay cuồng. Phải biết rằng muốn luyện một bộ võ công tới mức đại thành thì nhất cũng phải mất mười mấy năm tập luyện! Sự nghiệp luyện võ trước giờ đều như vậy, dễ luyện mà khó giỏi. Nếu có người dạy bảo hoặc có sách vở chỉ dẫn thì kể cả người bình thường cũng chỉ mất khoảng mười năm để thành thạo một bộ võ công, nhưng nếu muốn luyện một bộ võ công tới mức mây trôi nước chảy thì phải luyện tập điên cuồng, đông luyện dưới tuyết, hè luyện dưới lửa, xuân đi thu đến, nóng lạnh xoay vần thì mới có thể tiểu thành. Còn nếu muốn tiến thêm một bước – đạt tới đại thành thì càng phải toàn tâm toàn lực, đầu tư thật nhiều thời gian và tinh lực... Thế mà tên thiếu niên kia nhìn chỉ khoảng mười tám, mười chín! Vậy nên, nếu hắn không phải một thiên tài trời sinh thì chính là một tên thiếu năng đã liên tục tập thứ võ công rác rưởi này từ khi mới tám, chín tuổi...

Nhưng vậy thì được ích gì? Ích gì đây!?

Chỉ cần ngày nào chưa thể luyện ra được nội lực thì ngày đó võ công vẫn chỉ là thứ giúp rèn luyện thân thể, cùng lắm là có thể một mình đánh được vài người. Thế nhưng, nếu tập một bộ võ công rác rưởi như vậy thì vài chục năm, không, thậm chí là cả vài trăm năm cũng chẳng thể luyện ra được nội lực...

Lúc này, Tô Thi Yên thật sự không biết chính mình đang cảm thấy thế nào: nên cảm thán

mới tốt hay là nên nhắc nhở tên kia mới tốt? Nhưng rồi cô chợt lại nghĩ tới chính bản thân mình: chẳng phải lúc trước cũng kiên trì và ngu xuẩn như thế đó sao...

Mà đúng lúc này, lại một quyền nữa của tên thiếu niên đánh lên thân cây đại thụ. Thế nhưng, sau khi quyền này đánh ra thì nắm đấm của hắn lại dường như dính chặt vào thân cây đại thụ, thế nhưng tiếng nắm đấm đánh lên thân gỗ lại vẫn vang lên không dứt. Một quyền này – một quyền cuối cùng... rõ ràng là đã đạt tới cảnh giới đại thành, lực quyền liên miên không dứt, liên tục không ngừng!

Tô Thi Yên kinh sợ ngây người. Đây là chuyện quái gì!? Thiên tài đột phá trong trận chiến sao? Nhưng làm sao có thể như vậy được! Dù là thiên tài, dù là đã có sự cảm thụ sâu sắc nhưng nếu muốn từ ‘lực quyền liên mạch thông suốt’ nhảy lên ‘lực quyền liên miên bất tận’ thì ít nhất cũng phải chuẩn bị mấy ngày mấy đêm rồi mới có thể làm thử được chứ?! Cô thực sự chưa bao giờ nghe nói tới loại tình cảnh mà giây trước còn chưa đại thành, giây sau đã đại thành thế này!

Về phần thiếu niên kia, quyền ảnh trên tay hắn lúc này đã biến mất (5). Chỉ thấy hắn đưa tay quyết mồ hôi trên trán, nhe răng cười hắc hắc, miệng lẩm bẩm như thể tự nói:

“Chín năm! Hơn chín năm! Cuối cùng... cuối cùng đã luyện được tới cấp 10 rồi!”

“La Hán Quyền của ta!”

Chú thích:

1. Bội kiếm: thanh kiếm quý 2. Ngạnh quyền: là loại quyền (đấm) vận dụng lực lớn để đánh trực diện. Giống như trong boxing, có đòn đấm dùng toàn lực nhằm phá thùng thể phòng thủ của đối phương và đòn đánh dùng lực yếu hơn nhưng nhằm vào điểm sơ hở của đối phương.

3. Nội ngoại kiêm tu, ngạnh công, nội gia: nội gia là phương pháp vận hành ‘khí’ trong cơ thể để tăng uy lực đòn đánh, ngạnh công là kỹ năng chiến đấu. Nội ngoại kiêm tu là tập luyện cả ‘khí công’ và kỹ năng chiến đấu.

4. Cương cực sinh nhu, nhu cực sinh cương, cương nhu cùng phát: cứng rắn tới tận cùng thì sinh ra mềm mại, mềm mại tới tận cùng lại sinh ra cứng rắn, làm được cả hai điều này một lúc trong đòn đánh có cả cứng và mềm.

5. Quyền ảnh biến mất: khi võ công luyện tới đại thành thì làm được tới mức đòn đánh nhanh, liên tục và chuẩn tới mức mỗi đòn đều hoàn mỹ khiến cho người ta nhìn vào tưởng tay không chuyển động nhưng thực ra đang liên tục tung ra không biết bao nhiêu đòn. Cái mà người ngoài nhìn thấy chỉ là bóng được lưu lại.

* Nói thêm một chút về sự đại thành của môn võ công rác rưởi: tưởng tượng môn võ công rác rưởi của thiếu niên kia chỉ uy lực của một khẩu súng lục, còn võ công hạng hai sẽ có uy lực của một khẩu súng tự động. Súng lục thì bắn chậm như sên còn súng tự động có thể bắn được 100 viên đạn/ phút. Nhưng nếu súng lục có thể bắn được với tốc độ mà viên sau chạm vào đuôi viên trước, đường đạn như biến thành một đường thẳng trong không gian thì sao? Đã thấy vi diệu chưa: 3

Lời bình:

Tuy chỉ là chương đầu những đã rất đáng đọc! Liệu chàng thiếu niên “quái đản” của chúng ta là ai? Sao lại có vẻ khác biệt với thế giới xung quanh đến vậy? Cùng theo dõi tác phẩm mới nhất của Zhtty được thực hiện bởi nhóm Vô Hạn Chi Tâm tại địa chỉ facebook Vô Hạn Thế Giới!

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 2

Hệ Thống Hách Khải

Hách Khải đi vào thế giới này đã được chín năm lẻ năm tháng.

Bà mẹ nó! Chỉ vì hấn sửa đổi ‘một chút’ vào nội dung của game offline mà mình đang chơi – tuy rằng ‘một chút’ đó cũng khá là lớn, nhưng dù sao đó cũng chỉ là một cái game offline thôi mà! Tại sao điều đó lại khiến cho hấn đi vào một thế giới khác đây?

Lúc mới tới đây, hấn có thân phận là một đứa trẻ chín tuổi trong cô nhi viện, không cha không mẹ, không nơi nương tựa. Hơn nữa, trong cô nhi viện này lại có không ít kẻ xấu, từ đám nhân viên ăn chặn để kiếm lợi riêng, cho tới bọn trẻ mồ côi kéo bè kéo cánh để cướp của những đứa nhỏ yếu. Tất cả những điều đó hấn đều đã phải nếm trải.

Trời ạ! Những người quản lý đầy lòng nhân ái sống ở cô nhi viện trong tiểu thuyết đâu cả rồi!? Những đứa trẻ mồ côi thân thiết hơn cả ruột thịt trong tiểu thuyết ở đâu rồi!? Chẳng lẽ truyện thiếu nhi đều là bịa đặt hết hay sao!?

Lúc cơ thể này còn nhỏ, Hách Khải đã từng nghĩ tới chuyện tự sát. Dù sao thì hấn cũng đã vĩnh viễn không thể trở lại thế giới cũ nữa rồi, cha mẹ của hấn, thân thích của hấn, bạn bè, người yêu của hấn, tất cả đều đã đi xa hấn mãi mãi rồi! Mà trong cái kiếp sống tại thế giới mới này, nhìn kiểu gì cũng thấy hấn không có hy vọng sống nổi tới lúc trưởng thành. Xuyên không (1) như thế này thì thật đúng là khổ đến tám đời rồi.

Ở tháng thứ hai sau khi xuyên không tới thế giới này, khi đang chuẩn bị tìm cách chết mà không đau đớn thì hấn chợt phát hiện ra tình thế của mình dường như còn có thể cứu vãn... Hệ thống của game! (*)

Đúng vậy, xuyên không còn kèm theo ‘phần mềm gian lận’ – Hệ thống của game! Đây đúng là gian lận tung trời rồi! Không, phải là gian lận nổ tung trời mới đúng...

Sau đó, hắn phát hiện mình lại bị lừa...

Hệ thống mà hắn mang theo là của cái game offline mà hắn đang chơi trước khi đi tới thế giới này. Nó có tên là ‘Kim Dung quần hiệp truyện phiên bản mới’. Đó thật ra cũng không phải là game Kim Dung quần hiệp truyện chính thống, mà là bản do một hội đam mê game này sử dụng đồ họa nguyên bản để làm ra một game có nội dung hoàn toàn khác game gốc. Lúc mới bắt đầu chơi, vì muốn thành huyền thoại mà hắn đã chơi luôn độ khó ‘truyền thuyết’, kết quả là đã bị NPC trong game hành hạ một trăm rồi lại một trăm lần. Vậy là trong cơn tức giận, hắn đã nhờ một người bạn thân là hacker tìm hiểu và sửa đổi lại hệ thống game một chút. Sự sửa đổi này cũng không quá đáng lắm, ‘chỉ là’ cho toàn bộ các loại sách võ công vào trong hòm đồ của hắn mà thôi. Ví dụ như Hàng Long Thập Bát Chương mạnh nhất, rồi Độc Cô Cửu Kiếm, Cửu Âm Chân Kinh, Cửu Dương Thần Công các loại, sau đó là nâng số lượng ô võ công mà nhân vật có thể học từ mười thành hai mươi, tất cả ‘chỉ’ có vậy mà thôi... Sau khi hắn lưu lại bộ nhớ của game thì lập tức nôn nóng chơi ngay, tiếp theo là linh hồn của hắn đã có mặt trong thế giới này.

Có trời đất chứng giám! Tại thế giới cũ, hắn đã ba mươi tuổi, đã qua cái tuổi mơ mộng lâu rồi, đã không còn tưởng tượng về những thứ như ma pháp, thần linh, dị tộc từ lâu lắm rồi. Tất cả những gì mà hắn muốn chỉ là tìm được một công việc ở vị trí kỹ sư ổn định, mua một căn hộ nhỏ, tìm được một người vợ xinh đẹp mà ngoan hiền, sinh ra hai đứa con, rồi khi rảnh rỗi sẽ đọc tiểu thuyết, chơi trò chơi là được. Nhưng ai ngờ cái cuộc đời này lại đặc sắc đến vậy: đột nhiên ném hắn tới nơi này, rồi khi mà hắn tuyệt vọng nhất, muốn tự sát nhất thì lại ném cho hắn một cái hệ thống game. Như vậy... như vậy thì hắn làm sao mà đành lòng tự sát được đây!

Người đời có câu ‘con sâu còn muốn sống tạm bợ qua ngày’, vậy nên sau khi Hách Khải nhận được hệ thống này thì cũng lập tức ném cái ý tưởng lãng phí cuộc đời ra khỏi đầu. Sau đó, hắn bắt đầu kiểm tra cái hệ thống này thật cẩn thận, tiếp theo là vài tháng nữa để tìm hiểu thêm thế giới này. Vậy là không biết từ lúc nào, hắn đã có khát vọng được sống tiếp.

Đầu tiên, hắn nhận ra cơ thể này chính là nhân vật của hắn. Hay nói cách khác, hắn có tất cả những loại võ công mà nhân vật của mình có được do sửa đổi game! Đúng vậy, tất cả những tuyệt thế võ công đã từng làm hắn thèm nhở từ khi còn là một đứa trẻ, tất cả đều nằm trong tay hắn! Không chỉ vậy, hắn còn có thể chọn học hai mươi bộ môn trong số đó! Hai mươi bộ đấy!

Cùng luyện Cửu Âm – Cửu Dương ư? Cùng chơi Hấp Tinh – Bắc Minh à? Vừa đánh Hàng

Long vừa dùng Đầu Chuyên? Quả thực quá sức sáng khoái!

Tiếp theo là về cái thế giới này. Đây là một thế giới không thể nào hiểu nổi... Được rồi, sau khi đã dần dần tìm hiểu thì chỉ còn một vấn đề mà đến giờ Hách Khải vẫn không thể hiểu nổi: đây là một thế giới võ công hiện đại... Không phải là kiểu võ hiệp đô thị trong các loại tiểu thuyết mạng, mà là một thế giới đã biến võ công thành một bộ môn khoa học giống như vật lý, hóa học vậy. Và thế giới này có nền khoa học ngang tầm tiêu chuẩn khoa học những năm 1930 đến 1940 của thế kỷ 20 trong thế giới trước đây của hần.

Tiếp theo là thế giới này lớn một cách phi thường. Chỉ riêng nước Cộng Hòa Lam Ảnh mà hần đang đứng đây cũng đã được nói rõ là rộng tới 820. 000 km², gấp khoảng hai lần diện tích tỉnh Tứ Xuyên của Trung Quốc, gần như bằng 2. 5 lần diện tích Nhật Bản và bằng một nửa nước Pháp. Trong thế giới trước kia của hần thì đã không thể gọi nó là ‘nước nhỏ’ được rồi, thế nhưng ở thế giới này thì rõ ràng lại được gọi là ‘nước nhỏ’. Không chỉ vậy, ở khu vực phía đông Lam Hải này còn có hơn hai mươi quốc gia có diện tích tầm đó...

Một thế giới lớn đến vậy! Ta muốn đi xem!

Thời gian thực sự là phương thuốc xoa dịu nỗi đau tốt nhất! Sau khoảng nửa năm chìm trong đau buồn vì nỗi nhớ gia đình, người yêu và bạn bè ở thế giới cũ, Hách Khải đã dần tỉnh táo lại. Trong hơn nửa năm đó, hần cũng đã diễn rất đạt vai một đứa trẻ mồ côi yếu ớt và tò mò, muốn tìm hiểu về thế giới này.

Đây là một thế giới mà người người luyện võ, nhà nhà luyện võ! Cho dù chỉ là một người bình dân nhất cũng là một người luyện võ, quyền cước, đánh đấm, côn bổng đao kiếm, mười tám môn vũ khí đều có cả. Hơn nữa, chính phủ của thế giới này còn tuyên truyền võ công vào từng nhà, thậm chí cả trường tiểu học cũng có khóa nhập môn võ thuật bắt buộc.

Và thế giới này cũng là một thế giới theo mô hình kim tự tháp: người bình thường luyện võ thì vẫn là người bình thường, vẫn đi làm, vẫn nộp thuế, vẫn tham gia lao động. Nếu như không luyện được nội lực thì bọn họ hoàn toàn giống với những người dân bình thường trên Trái Đất trước kia của Hách Khải, chỉ khác là ai ở đây cũng đều có một vài bộ kỹ năng rèn luyện thân thể mà thôi...

Điểm khác nhau lớn nhất giữa hai thế giới... nội lực!

Thứ mà trong 10000 người mới có 1 người luyện ra được - nội lực! Trong thế giới này,

cho dù là công phu ngoại môn, quyền pháp nội gia hay là bí tịch (2) nội công thì mục đích của chúng đều giống nhau, đó là chỉ dẫn cho người học phương pháp để luyện được nội lực – ‘giới hạn của người bình thường’ ở thế giới này. Trong sách miêu tả rằng, một khi đã luyện được nội lực thì lập tức sẽ có sức mạnh địch nổi nghìn người, giơ tay nhắc chân cũng có lực lớn vô cùng, là những nhân vật mà chỉ cần không rơi vào tử địa thì không có bất cứ cách nào để người bình thường có thể dựa vào số lượng đánh bại, là sức mạnh chính của mỗi quốc gia. Đúng vậy, cho dù thế giới này đã có nền khoa học kỹ thuật của những năm 30 – 40, đã có súng ống, đại pháo, thậm chí đã bước đầu nghiên cứu ra máy bay ném bom, nhưng thứ quyết định hướng đi chính trị của thế giới này vẫn là những kẻ có nội lực. Đây là một thế giới mà nền văn minh nội lực đã rực rỡ vô số năm và rất có thể tương lai vẫn sẽ tiếp tục rực rỡ!

Sau khi đã tìm hiểu được tới đây thì việc tiếp theo mà Hách Khải muốn là lựa chọn ra một bộ nội công tâm pháp từ hệ thống. Hách không cần suy nghĩ lựa chọn Cửu Dương Thần Công cho ‘nhân vật’ của mình. Mà nói ra cũng thật buồn cười, nội lực của thế giới có vẻ lại hoàn toàn khác với nội lực trong tiểu thuyết võ hiệp trên Địa Cầu. Ở đây, không có bất kỳ một phương pháp nào có thể luyện được nội lực một cách trực tiếp! Bí tịch nội công của cái thế giới này chẳng qua là dạy cách sử dụng các bộ phận thân thể, sử dụng cơ bắp, sử dụng không khí hít vào qua phổi, sử dụng tốc độ chảy của máu để làm chấn động cơ thể, nhờ đó mà rèn luyện toàn thân từ trong ra ngoài để có thể luyện được nội lực nhanh hơn. Có lẽ cái thứ gọi là ‘bí tịch nội công’ ở đây cũng chẳng khác gì các loại khí công của võ thuật cổ truyền Trung Quốc, chúng hoàn toàn khác với các loại nội công tâm pháp trong tiểu thuyết võ hiệp của Trái Đất – những võ công mà chỉ cần học tập là chắc chắn sẽ có nội lực!

Nói cách khác, hách trúng mánh rồi! Hách là một phần của hệ thống, mà các loại bí tịch của hệ thống đều là những thứ trong tiểu thuyết võ hiệp cả. Đây chắc chắn là... Á... Vài loại nội công cao cấp nhất trong hệ thống đều có điều kiện để được học... Không phải, mà là toàn bộ các loại nội công trong hệ thống đều có điều kiện để được học, tất cả đều yêu cầu phải có từ một tới một vài loại ngoại công. Điều này đã làm cho ý tưởng chưa đến mười tuổi đã có được nội lực, sau đó nổi tiếng, hưởng thụ xa hoa... hoặc chí ít là tự nuôi sống được mình, lập tức rời khỏi cái cô nhi viện tồi nát này tan thành mây khói. Có điều, cũng nhờ vậy mà đã hạ nhiệt được cái đầu vội vàng, nóng nảy của Hách Khải.

Đây là một thế giới thực sự chứ không phải là một trò chơi, sẽ không có cái gọi là ‘save’ và ‘load’. Nếu chết thì sẽ là chết thật sự! Vậy nên, nếu hách muốn sống sót, hơn nữa còn có thể đi xem cái thế giới này thì nhất định phải thật thận trọng...

Hắn có tổng cộng hai mươi ô (3) để học võ công và các loại hiệu quả đặc biệt có được khi chúng tạo thành tổ hợp với nhau. Ví dụ như đồng thời luyện cả Cửu Âm và Cửu Dương, thì nếu trong game, nhân vật sẽ có hiệu quả ‘Sâm La Vạn Tượng’. Hoặc đồng thời luyện Thái Cực Quyền và Thái Cực Kiếm sẽ có được hiệu quả ‘Phòng Ngự Thái Cực Áo Nghĩa’. Hay nếu trong game mà luyện cả Miêu gia kiếm pháp và Hồ gia đao pháp thì sẽ có ‘Đao Kiếm Quy Chân’ gì gì đó. Tất cả những điều này đều là thứ mà hắn cần phải suy nghĩ. Dù sao thì đây là một thế giới thực, đã làm rồi thì không có chuyện được ‘load’ lại, đã làm thì không thể hối hận. Vậy nên hắn không thể chỉ võ đầu một cái rồi quyết định hướng đi của tương lai, mà phải luôn đứng trên mặt đất, từng bước một bắt đầu cuộc đời này...

Hách Khải lựa chọn các loại ngoại công trong hệ thống một cách cẩn thận, xem xét cả việc sau khi tu luyện chúng thì sẽ liên quan tới loại nội công nào, khả năng đạt được loại nội công đó là bao nhiêu? Từ đó hắn đã lựa chọn ra được một con đường. Và bước đầu tiên của con đường đó chắc chắn vẫn là có được nội lực...

La Hán quyền – ngoại công của Phật Môn – luyện đến cấp cao nhất, sau đó là...

Dịch Cân Kinh!

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 3

Chín Năm Nóng Lạnh!

Vì tâm trạng quá kích động mà Hách Khải thậm chí quên mất thiếu nữ tóc dài xinh đẹp đứng bên cạnh xem mình luyện quyền, hắn cứ thế vụt qua bên cạnh thiếu nữ đang ngẩn ngơ đó, đi về phía nhà ăn.

Chín năm, những chín năm đấy! Để luyện bộ ngoại công đầu tiên này tới Vô Cực, hắn đã mất tới chín năm rồi đấy!

Khi hắn mới đi đến cái thế giới này, rồi lựa chọn môn ngoại công đầu tiên từ cái ‘phần mềm gian lận’ – hệ thống thì hắn đã cảm thấy mọi chuyện có vẻ quá dễ dàng, đạt được nội lực thật dễ dàng! Có được nội lực rồi, sẽ cưới vợ này, mua cái gì này, đi tới nơi nào này...

Nhưng tiếc rằng đây lại không phải là game! Mặc dù hắn có cái hệ thống game này, nhưng đây lại là một thế giới thực sự chứ không phải một thế giới trong game. Nói cách khác, hắn không tìm được bất kỳ cách nào để có thể thu được điểm kinh nghiệm...

Đúng vậy, một thứ trong game mà ít ai để ý tới, nhưng lại là thứ quan trọng nhất: điểm kinh nghiệm! Điểm kinh nghiệm chẳng những có thể dùng để tăng cấp độ cho nhân vật mà còn có thể dùng để tăng cấp độ của võ công. Sau khi đã cộng đủ điểm kinh nghiệm để võ công đạt tới cấp mười, tiếp đó lại đi đánh cộc gỗ một lát là môn ngoại công này sẽ đạt tới mức Vô Cực. Trong game thì cả quá trình đó cũng chỉ cần hơn mười giây là làm xong, nhưng đây lại là một thế giới thực, hắn biết kiếm đâu ra điểm kinh nghiệm đây!?

Lúc đầu, Hách Khải cho rằng có thể thu được điểm kinh nghiệm bằng cách sát sinh, vì vậy hắn đã tự nguyện xin làm rất nhiều việc trong nhà ăn của cô nhi viện, bao gồm mổ cá, giết gà các kiểu. Hắn cho rằng tuy ít nhưng vẫn sẽ nhận được điểm kinh nghiệm, thế nhưng hắn lại chẳng nhận được dù chỉ là 1 điểm. Về phần giết người... Hách Khải cũng không cho là cái cơ thể của đứa nhóc chín tuổi này có thể giết được ai. Hơn nữa, hắn cũng không có ý định đi giết

người...

Việc không thể kiếm được điểm kinh nghiệm đã làm cho hấn chán nản tới một tháng liền. Sau đó, hấn lại tỉnh ngộ một lần nữa. Hấn nhận ra chỉ còn một biện pháp để có thể luyện La Hán Quyền tới Vô Cực mà mình chưa thử, đó chính là ‘đánh cộc gỗ’ (1) ...

Hấn đã tìm được một ghi chú về ‘hướng dẫn chơi’ trong hệ thống, trong đó có nói: “mỗi lần sử dụng võ công không phải của NPC tại một bãi đất trống sẽ thu được một lượng nhỏ kinh nghiệm võ công, kinh nghiệm võ công không thể làm cấp độ nhân vật tăng lên nhưng có thể làm tăng cấp võ công”. Đây là một cách nhằm ép người chơi luyện cấp chậm lại và đi thực hiện các nhiệm vụ của cốt truyện, hoặc cũng có thể là điều kiện để có thể học được võ công của game. Thế nhưng, đây lại là lựa chọn duy nhất của Hách Khải! Vậy là, để giải quyết vấn đề này, từ khi tầm chín tuổi, Hách Khải đã bắt đầu tập luyện bộ võ công mà ai cũng cười nhạo kia. Họ đều nói đó là thứ võ công rác rưởi, thứ kỹ năng rẻ tiền, là thứ quyền pháp không thể nào luyện được nội lực. Mà sự thật là hệ số quyền pháp của thứ võ công này cũng chỉ có 20 điểm, là một thứ hạng bét trong game! Thế nhưng, đây lại là bộ võ công Phật môn duy nhất mà hấn có thể học được lúc đó – La Hán Quyền.

Trong game này, người chơi có thể chọn các lớp nhân vật theo thứ tự là: Quyền, Kiếm, Dao, Kỳ Môn. Đây là bốn lớp nhân vật chia theo các môn ngoại công, mỗi nhân vật đều được tăng hiệu quả tập luyện và sử dụng các môn ngoại công theo đúng lớp của mình. Ví dụ như nhân vật của lớp Quyền thì sẽ được tăng cường uy lực khi sử dụng ngoại công loại quyền pháp, bên cạnh đó còn được giảm bớt tiêu hao thể lực và nội lực khi sử dụng quyền pháp. Ba lớp còn lại cũng giống như vậy.

Ngoài bốn lớp nhân vật này còn có ba lớp nhân vật đặc biệt là Tuyệt Thế Thiên Cương, Hồi Thiên Thánh Thủ và Nhân Giả Vô Địch. Cũng không phải là ba lớp nhân vật này mạnh hơn bốn lớp nhân vật chia theo ngoại công, mà là mỗi lớp trong số này đều có những năng lực đặc biệt mà các lớp khác không có. Ví dụ như Tuyệt Thế Thiên Cương có thể luyện được tất cả các loại nội công tâm pháp - bất kể chúng có thuộc tính gì, và còn có thể sử dụng những nội công tâm pháp đó để công kích... Đây đúng là mẫu nhân vật khiến cho Hách Khải phải thêm nhỏ dãi, ít nhất là trong thế giới hiện thực như thế này, hấn chắc chắn sẽ muốn làm Tuyệt Thế Thiên Cương. Tiếc rằng, nhân vật hấn chọn không phải là Tuyệt Thế Thiên Cương...

Tiếp đó là Hồi Thiên Thánh Thủ. Lớp nhân vật này có thể tự động hồi phục máu, nội lực, thể lực, nội thương, giải độc... Nếu như ở trong game thì có lẽ cũng chẳng thấy lớp nhân vật

này có gì ưu tú, nhưng nếu lớp nhân vật này lại có trong thế giới thực, thế thì chắc chắn là ‘tâm thân bất tử’ rồi, nhìn kiểu gì cũng thấy nó mạnh tới biến thái. Lớp nhân vật này cũng làm cho Hách Khải thêm nhỏ dãi! Tiếc là, hắn cũng không chọn nhân vật này...

Nhân vật mà hắn chọn là Nhân Giả Vô Địch – một lớp nhân vật được gọi là ‘vừa mạnh nhất mà cũng vừa yếu nhất’... Trong game, trước khi Thức Tỉnh thì Nhân Giả Vô Địch được gọi là rác rưởi, là yếu nhất và ai cũng công nhận điều này. Đó là vì nhân vật này không có bất kỳ khả năng đặc biệt nào ngoài có thêm 100 điểm chỉ số chính – tà. Nhưng trong một thế giới hiện thực thì cái chỉ số đó chẳng là gì khác ngoài một đồng căn bã! Thế giới thực không phải là thế giới số hóa trong game, một người tà ác hay lương thiện không phải do mấy chỉ số đó quyết định. Ngoài ra, lớp nhân vật này không còn bất kỳ một ưu thế hay khả năng đặc biệt nào khác, là loại nhân vật hoàn toàn không có thể mạnh, thậm chí còn không bằng NPC, thực sự là rác rưởi và yếu nhất...

Tuy nhiên, hai chữ ‘vô địch’ trong tên của nhân vật này cũng không phải chỉ là vẽ ra cho đẹp. Một khi Nhân Giả Vô Địch đã thực hiện được Thức Tỉnh thì sẽ có được một kỹ năng được mệnh danh là mạnh nhất trong game. Kỹ năng đó tên là... Hiệp Hành Thiên Hạ!

Tất cả mọi đòn tấn công đều sẽ kèm theo ít nhất một trong số sáu loại hiệu ứng, tất cả mọi thể phòng ngự cũng đều kèm theo ít nhất một trong các loại hiệu quả đặc biệt. Là vô địch tuyệt đối! Vậy nên mới có tên là Nhân Giả Vô Địch!

Nhưng vẫn là câu nói lúc trước: đây là thế giới thực! Lúc này, cả điểm kinh nghiệm Hách Khải cũng không kiếm được thì hắn Thức Tỉnh bằng cách nào? Có được nội công tâm pháp mạnh nhất – Lục Như Chân Long Quyết bằng cách nào? Nếu như Nhân Giả không thể Thức Tỉnh... vậy thì rửa mặt rồi đi ngủ còn có ích ấy chứ! (2)

Dù sao đi nữa, muốn sống sót thì vẫn phải làm việc cần làm, mặc cho Hách Khải hối hận vì lựa chọn của mình tới mức nào thì cuối cùng hắn cũng bắt đầu luyện tập La Hán Quyền. Cứ như vậy, hắn ngày ngày tập quyền, xuân đi thu đến, chín mùa nóng lạnh! Nếu như trong game, hắn chỉ cần đánh cột gỗ khoảng 100 lần là võ công sẽ đạt tới Vô Cực thì sau khi võ công đó được đưa vào thế giới thực, hắn phải đánh cột gỗ... mười tám triệu lần! Cũng có nghĩa là: nếu mỗi ngày đánh cột gỗ 5000 lần, thì phải mất khoảng mười năm...

Hách Khải vừa đi đường vừa cẩn thận xem xét nội dung trong hệ thống. Tuy hắn đã thuộc lòng tất cả các tính năng của hệ thống, chỉ số của nhân vật và nội dung của các loại bí tịch võ

công, nhưng lúc này hắn vẫn xem xét cực kỳ cẩn thận, không bỏ qua bất kỳ một chi tiết nhỏ nào. Cứ đi như vậy một lúc lâu thì cũng đến được nhà ăn, lúc này hắn mới nhẹ nhõm thở mạnh ra một hơi, đưa ý thức rời khỏi hệ thống, một lần nữa tập trung vào thế giới thực.

(La Hán Quyền đã đạt tới cấp 10, tiếp theo chỉ cần lên thêm một cấp nữa thì sẽ đạt tới Vô Cực. Nếu tính thời gian thì có lẽ sẽ hoàn thành trước khi tròn mười năm. Nói cách khác, trước sinh nhật tròn mười chín tuổi, ta có thể được tu luyện Dịch Cân Kinh. Giờ chỉ hy vọng học Dịch Cân Kinh sẽ có được nội lực ngay. Phải biết rằng trong game thì các môn nội công không cần điểm kinh nghiệm, chỉ cần học vào là có thể tăng cấp. Hơn nữa, ngoài Tuyệt Thế Thiên Cương thì cũng không còn nhân vật nào có thể sử dụng nội công để công kích... Chỉ mong hệ thống đừng có lừa bố (3), nếu thay đổi thành nội công cũng cần kinh nghiệm thì ta thà chết đi cho xong.)

Hách Khải vừa thâm than thở vừa bước vào nhà ăn, sờ vào túi tiền gần như đã nhẵn không còn gì của mình rồi thở dài. Sau đó, hắn dùng chỗ tiền còn lại mua một đồng lớn bánh màn thầu loại rẻ nhất. Tuy không mua nổi các loại trứng, thịt nhưng dù sao thì hắn cũng rèn luyện rất nhiều, cần phải ăn rất nhiều để lấy sức, vậy nên ngoài bánh màn thầu thì hắn còn rất thường xuyên ăn đậu và nước đậu...

(Sắp dùng hết học bổng rồi! Cũng vì sức ăn của ta quá lớn. Dù sao thì mỗi ngày phải đánh 5000 quyền, mà mỗi quyền cũng đều phải đủ lực, đúng tư thế thì mới thu được điểm kinh nghiệm. Chứ nếu cứ vung tay múa chân loạn xạ mà cũng được điểm kinh nghiệm thì một ngày ta đánh 100000 quyền cũng chẳng thành vấn đề... Ài, vẫn là vấn đề về thể lực! Hiện tại, thân thể của ta đã đi tới giới hạn của sức chịu đựng rồi, nếu một ngày còn luyện tập nhiều hơn nữa thì sợ là sẽ tiểu ra máu mắt! Nếu thân thể mà không chịu nổi nữa thì đúng là chết chắc rồi. Chỉ hy vọng việc làm ăn của anh bạn thân tốt một chút, sẽ giúp được mình nhiều hơn một phần.)

Thân thể của Hách Khải rất gầy ốm. Đây là chuyện vô cùng hiếm thấy đối với người luyện võ, bởi xưa nay vẫn có câu “nghèo văn giàu võ”. Câu tục ngữ đó đã nói rõ hết thảy: người muốn luyện võ thì không thể không có vật chất ở mức khá giả. Chẳng cần phải nói tới những vấn đề quá to tát, chỉ riêng việc mỗi ngày đều phải làm công việc cực kỳ tốn thể lực mà đến cả thịt mỡ cũng không có để ăn, vậy thì chỉ sau vài tuần là thân thể sẽ phát bệnh, còn luyện võ gì được nữa? Hơn nữa, trong cái thế giới tôn thờ nội lực này, tất cả mọi người đều cố gắng rèn luyện thân thể tới mức cực hạn, khiến cho từ trong ra ngoài cơ thể đều sinh ra lực lượng to lớn, nếu như điều kiện thân thể không tốt thì làm sao bọn họ làm được việc đó? Vậy nên trong thế giới này, tuy không ai cấm tàng lớp bình dân luyện võ công, nhưng bình dân mà có thể

luyện được nội lực thì không phải là trong một trăm nghìn người có một người, mà có lẽ phải là trong một triệu người, thậm chí mười triệu người mới có một người như vậy. Trong đó, ngoài lý do các gia tộc, quan lớn, những kẻ giàu có chiếm đoạt, lũng đoạn thị trường bí kíp thì nguyên nhân lớn nhất chính là do tầng lớp bình dân không đủ tiền tài để có thể giúp họ rèn luyện thân thể tới cực hạn.

“Choang!”

Một cái chén lớn đột nhiên được ném ngay xuống mặt bàn trước mặt Hách Khải. Tuy là bị ném đi nhưng người làm chuyện đó chắc chắn là đã khống chế lực rất chuẩn, vậy nên canh thịt trong chén không hề bị văng ra ngoài một chút nào, cái chén vừa chạm xuống mặt bàn là lập tức đứng yên, không lắc lư một chút nào. Chỉ cần một chiêu đó đã đủ cho thấy tài nghệ của người ra tay, Hách Khải nhìn thấy vậy thì đồng tử không khỏi co rút lại.

Nhìn kỹ lại thì Hách Khải thấy một thiếu nữ xinh đẹp vừa ngồi xuống cùng bàn, đối diện với mình, chính là người đẹp tóc dài đứng xem hắn luyện quyền ở trong rừng. Thiếu nữ xinh đẹp lúc này đang nhìn hắn với vẻ hơi tức giận: “Vừa rồi gọi mà anh không thèm đứng lại, tôi còn tưởng anh vội đi đâu, hóa ra lại chạy tới đây ăn cơm? Mà anh đang ăn gì thế này!? Đã luyện một bộ quyền pháp tới mức đại thành mà còn ăn uống như thế này sao? Thịt đâu? Canh đâu? Xương đâu? Đừng có nói với tôi là anh đã ngần này tuổi rồi, còn luyện một bộ ngành quyền tới đại thành mà còn không biết người luyện võ phải ăn uống thế nào nhé? Chẳng lẽ anh định cố tình để cơ thể hỏng mất nên mới ăn vậy à?”

Hách Khải nhìn nhìn thiếu nữ xinh đẹp rồi lại ngó chén canh thịt vừa rơi ngay trước mặt kia, sau đó chẳng những không tức giận mà còn tươi cười hơn hở, cũng không quan tâm là có mất mặt hay không, bưng ngay chén canh lên, ngửa cổ uống ừng ực. Sau khi uống hết canh, còn lại xương và thịt vụn cũng nhai nát rồi nuốt luôn.

Thiếu nữ xinh đẹp thấy cảnh này thì chẳng những không cảm thấy Hách Khải thô bỉ, mà ngược lại, cô thể hiện một biểu cảm mà chỉ có thể thấy ở con gái nhà võ: vẻ tán thưởng hiện rõ trong đôi mắt. Trong đầu cô chợt hiện lên một ý tưởng, cảm thấy không nhin được nên nói: “Tôi thấy thiên phú của anh không tồi, hay là học võ cùng tôi đi!”

“H...ả? Học võ... không phải học nấu ăn à?”

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 4

Món Nợ Ân Tình!

Câu nói đùa của Hách Khải khiến cho vị thiếu nữ xinh đẹp này ngẩn ra một lúc, thật lâu đó mới hỏi với vẻ khó hiểu: "Luyện võ là luyện võ, liên quan gì đến nấu ăn chứ? Đúng là tôi có biết một môn phái chuyên chế biến các loại nguyên liệu kì dị thành thức ăn, sau đó hấp thu các thành phần trong đó để cường thân kiện thể hoặc làm tăng nội lực, nhưng đó chỉ là một môn phái nhỏ bé ở tận Lục Hải xa xôi, nên tôi cũng không biết phương pháp của họ thế nào. Cái tôi muốn là dạy anh võ công."

Lúc này thì đến lượt Hách Khải lúng túng. Đây hẳn là do sự cách biệt về thời đại, trong lòng Hách Khải nghĩ như vậy, chẳng qua hắn vẫn nhanh chóng điều chỉnh thái độ, chấp tay nói: "Tại hạ Hách Khải, đa tạ canh thịt của cô nương."

"Tại hạ Tô Thi Yên, chén canh này coi như là quà đáp lễ lúc nãy tôi xem anh luyện võ." Tô Thi Yên cũng khiêm nhường chấp tay thi lễ nói.

"Không tính là luyện võ." Hách Khải tươi cười, vừa ăn màn thầu, vừa nói: "Chỉ là quờ quạng vài đường mà thôi, rất là bình thường."

Tô Thi Yên nghiêm túc nói: "Quyền thì bình thường, nhưng người chẳng bình thường, không phải anh đã luyện bộ quyền pháp này đến đại thành sao? Anh có biết bây giờ còn được bao nhiêu người chịu kiên nhẫn luyện một kỹ năng đến đại thành như thế hay không? Ai cũng muốn có được nội lực, nhưng bọn họ chẳng hiểu được rằng: ngay cả kỹ năng cơ bản cũng không chịu luyện đến đại thành thì làm sao có thể rèn luyện thân thể đạt đến cực hạn được? Người như vậy tôi thấy nhiều rồi, chẳng ai có thể luyện được nội lực. Đó gọi là ‘tạp không bằng tinh’. Những người đó luyện một vài kỹ năng, sau khi đã rèn luyện vài bộ phận cơ thể được chút thành tựu thì lại chuyển sang kỹ năng khác, rồi vòng đi vòng lại, luyện mấy chục năm, tới đa cũng chỉ đạt đến mức võ giả chuẩn nội lực, nhiều lắm là một chọi một trăm mà thôi. Cuối cùng cũng chỉ có thể lăn lộn chốn thế tục này, người như vậy chẳng đáng nhắc tới."

Nhưng anh lại khác, nhìn vào xương cốt của anh, nhiều lắm là mười tám, mười chín tuổi đúng không? Đã luyện một bộ quyền pháp đến đại thành, tôi không biết anh là thiên phú dị bẩm hay cần cù bù thông minh, nhưng tôi biết chắc một điều, tâm tính của anh tuyệt đối thích hợp luyện võ. Chỉ cần tìm đúng con đường, anh có khả năng luyện được nội lực! Vì vậy, cùng tôi học võ đi!"

Hách Khải sờ sờ mũi, cảm thấy hơi xấu hổ, tâm tính của hắn cũng chẳng phải tốt như lời Tô Thi Yên nói. Thật ra, nếu không vì hệ thống khóa kín, với chỉ số quyền pháp của hắn chỉ có thể luyện được La Hán quyền, hắn đã đổi sang quyền pháp lợi hại hơn rồi. Nếu không vì võ công thế giới này chỉ là có khả năng luyện được nội lực, không thể so với loại chắc chắn luyện được nội lực trong hệ thống, không chừng hắn đã đổi sang luyện võ công của thế giới này từ lâu.

Tô Thi Yên không biết những điều này, cô chỉ không muốn một võ giả chân chính thế này phải sống một cuộc đời tầm thường, liền nói tiếp: "Vừa rồi tôi nhìn thấy, quyền pháp anh luyện đúng là bình thường... Tuy đã luyện đến cảnh giới đại thành, nhưng nếu dùng trong chiến đấu thì cũng chỉ có uy lực cỡ võ công hạng ba thôi, nói không chừng còn kém hơn mấy bộ võ công hạng ba mà trường học phát cho học sinh mới nữa kia. Hơn nữa tôi cũng đã quan sát rất kĩ, bộ quyền pháp của anh tập trung vào eo, chân và cánh tay. Toàn thân chỉ tập trung vào ba vị trí này, những bộ vị khác của thân thể gần như chẳng được chú trọng, nếu tiếp tục luyện nữa, vĩnh viễn cũng không thể có được nội lực đâu. Tuy rằng khá đáng tiếc, nhưng nếu anh có thể bỏ nhiều thời gian để luyện thành bộ quyền pháp này, thì chắc chắn anh cũng sẽ có thể luyện thành võ công khác. Tiền đồ tươi sáng đang ở ngay trước mắt, anh hoàn toàn có thể luyện một vài bộ võ công trong trường học trước, sau đó có thể định ra phương hướng cho bản thân."

Sắc mặt Hách Khải hơi ửng đỏ, may là hắn thường luyện võ dưới trời nắng làm cho da hơi ngăm đen, nên cũng khó nhận ra. Hắn khổ sở mở miệng: "Thế nhưng..."

"Tôi hiểu! Tôi hiểu!" Lập tức, Tô Thi Yên như nhận ra điều gì đó: "Anh không có tiền, điều này tôi hiểu, văn nghèo võ giàu, chẳng thể trách anh được. Chẳng qua anh nên biết rằng, hiện giờ ngân hàng đang có khoản vay dành cho võ giả, anh chỉ cần đến ngân hàng nghiệm chứng bộ quyền pháp này của anh đã đạt đến cảnh giới đại thành, muốn vay một khoản tiền kha khá hẳn là không thành vấn đề. Dù tôi không tường tận nước Cộng Hòa Lam Ảnh này mấy, nhưng chắc không mấy khác biệt, loại vay này cũng sẽ không chịu quá nhiều hạn chế, số tiền cũng tương đối lớn. Chỉ cần anh chịu khó mỗi tháng đến ngân hàng xác nhận tiến độ luyện võ

là được, bất kể tương lai anh có thể luyện được nội lực hay chỉ trở thành cường giả chuẩn nội lực thì cũng có thể trả nợ dễ dàng."

Về mặt Hách Khải vẫn còn lúng túng, thực tế, hắn đã sớm biết về loại vay vốn này rồi. Trước đây hắn cũng có ý định như vậy, chẳng qua do yêu cầu mỗi tháng phải kiểm tra tiến độ võ công, một khi hắn vẫn tiếp tục luyện La Hán quyền, tuyệt đối không thể để người khác nghiệm chứng tiến độ của hắn được, cũng vì vậy mà loại vay này gần như không thể nào.

Tô Thi Yên nhìn về mặt Hách Khải, lộ vẻ đồng cảm nói: "Tôi hiểu tôi hiểu, sĩ diện đây mà. Cũng đúng thôi, chẳng phải ở tù, vậy mà mỗi tháng lại bị người khác đánh giá tiến độ, đến như tôi cũng không chịu được. Dù sao võ công cũng là chuyện riêng tư, lại để người khác kiểm nghiệm đúng là hơi quá đáng, khiến cho cái tâm tự do của một võ giả bị hạn chế, tôi hiểu rồi... Tuy nhiên ngoại trừ ngân hàng, còn có mấy công ty lớn, các môn phái võ thuật hoặc một số gia tộc cũng có loại hợp đồng tương tự, nhưng bọn họ sẽ không kiểm tra tiến độ võ công của anh, mà chỉ cần anh không trốn mất dạng là được. Kí kết hợp đồng này xong, sau khi luyện thành võ nghệ, anh chỉ cần làm việc cho họ một thời gian là ổn. Tuy số tiền vay thấp hơn, nhưng cũng tương đối tốt, chỉ cần anh muốn, tôi có thể giúp anh chọn một vài tập đoàn uy tín hoặc một gia tộc tốt."

Về việc này, Hách Khải cũng nghĩ đến rồi, nhưng loại hợp đồng này có một vấn đề rất lớn, đó là người phải luyện tập võ công của những công ty, tổ chức hay môn phái này giao cho.

Phải biết rằng ở thế giới này dù ngoài võ công ra còn có đạn pháo, nhưng lực lượng chủ yếu vẫn là các cường giả có nội lực. Tuy Hách Khải chưa từng gặp cường giả có nội lực, hắn lại chẳng thể tưởng tượng một kẻ có nội lực như trong tiểu thuyết võ hiệp sẽ đối kháng với vũ khí quân sự hiện đại bằng cách nào, đây không phải là tu tiên mà chỉ là võ công và nội lực mà thôi, chẳng qua mọi người của thế giới này đều cho là như vậy. Cũng chính vì vậy, bảy thành võ lực của thế giới này đều tập trung vào tay những cường giả có nội lực. Hầu hết những võ giả không có nội lực khi tham gia chiến đấu, tác dụng lớn nhất của họ chính là để phối hợp với cường giả có nội lực. Những kỹ năng hợp luyện, hợp kích hay trận pháp gì đó đều tồn tại với cùng một mục đích duy nhất, đó là đề cao sức chiến đấu và khả năng sinh tồn của cường giả có nội lực. Sau khi kí hợp đồng cùng những tổ chức này thì tuyệt đối phải luyện tập những võ công như vậy. Trừ khi người có thể luyện thành nội lực, bằng không trách nhiệm của người chỉ là trở thành một con ốc vít trong guồng máy xã hội mà thôi.

Về vấn đề này Hách Khải chẳng thể khoan nhượng. Mỗi ngày hắn chỉ tập trung toàn bộ tinh

lực vào La Hán quyền, đã chẳng còn sức để luyện bất cứ môn võ nào khác của thế giới này. Giờ còn muốn hấn phí thời gian luyện võ công của những tổ chức này mà bỏ bê La Hán quyền, đây là điều hấn không thể chấp nhận!

Vì vậy, những cách kiếm tiền thế này chẳng thể thông qua. Về những cách khác, như đấu võ của thế giới ngầm chẳng hạn, hoặc tham gia đạo tràng, môn phái gì đó, cũng đều có cái hại riêng của nó. Những cách như vậy đều bị Hách Khải loại trừ, cuối cùng bỏ ra thời gian chín năm, hấn lựa chọn một cách gần như không có tác dụng phụ, đó là đọc sách, rồi thi đại học, sau đó lãnh học bổng. Chỉ cần như vậy thôi, tuy rằng ít tiền nhưng không phải chịu hạn chế hay tác dụng phụ nào cả.

Liên tục bác bỏ hai đề nghị của Tô Thi Yên, dù lòng Hách Khải đã quyết, nhưng hấn vẫn cảm thấy khá lúng túng, nên liền đứng dậy nói: "Đa tạ ý tốt của cô nương, chẳng qua tôi có tính toán của mình, cần phải tiếp tục tiến tới mới biết được hay dở. Năm sau là sinh nhật mười chín tuổi của tôi, chờ đến đó mới tính tiếp vậy." Tô Thi Yên hơi thất vọng, nhưng cũng có chút cảm thông. Với tư cách một võ giả chân chính, cô hiểu được nỗi lòng một võ giả như thế nào. Mỗi một võ giả chân chính, đều là những kẻ rất cố chấp, tâm tính kiên định, nếu như dễ dàng bị vài lời nói lay chuyển, thuyết phục thì thiếu niên trước mắt khó có khả năng luyện ngoại công đạt đến đại thành ở cái tuổi này.

Tô Thi Yên nhìn thấy Hách Khải đang cầm chỗ màn thầu còn lại định rời đi, không kìm được sự đồng cảm đối với một võ giả chân chính, liền nói: "Anh đã có tính toán của mình, tôi cũng không nói thêm nữa. Chỉ là anh luyện võ như vậy, không bổ sung đầy đủ dinh dưỡng sẽ làm tổn thương đến căn cơ thân thể, con đường tương lai sẽ thu hẹp ít nhiều, như vậy đi... Mỗi sáng đúng tám giờ tại quán cơm này, trưa thì không chắc, nhưng chiều đúng năm giờ rưỡi cũng tại đây, anh cứ đến đúng giờ sẽ gặp được tôi, tôi sẽ gọi thêm một chén canh thịt và một phần sườn. Đây không phải bố thí mà coi như chúng ta kết một mối thiện duyên, nếu như mai này anh có thể luyện thành nội lực, đến lúc đó tôi không chừng còn cần đến sự chỉ điểm của anh, anh thấy sao?"

Lúc này Hách Khải mới cẩn thận quan sát Tô Thi Yên, nhìn ánh mắt trong veo của cô gái này, hấn liền nhe răng cười nói: "Nào dám từ chối... Đa tạ thiện duyên của cô nương, tôi nhất định sẽ đúng giờ, về chuyện tương lai... chắc chắn tôi sẽ trả lại cho cô món nợ ân tình này, chỉ cần tôi có đủ khả năng, chắc chắn."

Đừng nên xem thường lời hứa của một kẻ xuyên việt.

Hách Khải quay người rời đi, hắn có sự kiêu ngạo của bản thân. Tuy lúc này hắn đang bị hiện thực cuộc sống áp bức khiến cho không khác gì một thằng vô dụng, nhưng hắn vẫn có sự kiêu ngạo của mình, có ân báo ân, có thù báo thù, mười năm...

Mười năm!

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 5

Huynh Đệ!

Hách Khải đứng ở cửa tiệm ăn nhanh Lam Ảnh. Hắn đứng yên chỗ này đã hơn hai mươi phút nhưng không tỏ ra thiếu kiên nhẫn chút nào, bởi vì tinh thần hắn đã chìm vào bên trong hệ thống.

Trong chín năm luyện võ này, mặc dù La Hán Quyền là hệ thống cấp, nhưng bản thân hắn lại có những cảm nhận thêm về La Hán Quyền, ví dụ như thủ thuật lúc ra đòn, kỹ xảo khi cận chiến, yếu quyết phát lực, phương pháp di chuyển v. v..., những điều này từng chút từng chút đều dồi bằng hơn ngàn vạn lần vung quyền suốt chín năm qua.

Trên thực tế, Hách Khải đoán rằng những võ công mà hệ thống có này sẽ không như dạng hệ thống ở trong tiểu thuyết mà hắn từng đọc - tức là trực tiếp in vào đầu hắn - mà là giống như một loại kiến thức, để hắn tiếp thu sau đó dựa vào rèn luyện chậm rãi luyện ra, dần dà hóa thành tài sản và tri thức của hắn. Như thế kể cả không có hệ thống, đưa hắn một bộ quyền, chín năm như một, vung quyền tới ngàn vạn lần, phỏng chừng hắn cũng có thể đem nó luyện đến đại thành.

“La Hán Quyền: uy lực công kích 250, tu luyện đến cấp 10 thì hệ số quyền pháp của nhân vật được cộng thêm 20 điểm”. Nhân vật của Hách Khải là Nhân Giả Vô Địch, chỉ số ban đầu của bốn hệ số cơ bản: quyền, kiếm, đao, kỳ môn đều là 40 điểm. Hệ số này cho biết giới hạn võ công hắn có thể tu luyện, ví dụ như Hàng Long Thập Bát Chương. Quyền pháp này có uy lực công kích cao nhất là 1. 500, đòi hỏi cần phải có tối thiểu 140 điểm quyền pháp mới có thể tu luyện. Mà sau khi luyện La Hán Quyền đến cấp 10, hệ số quyền pháp được tăng thêm 20 điểm, nghĩa là hiện tại Hách Khải có hệ số quyền pháp là 60 điểm, đã có thể học tập quyền pháp cao cấp hơn một chút rồi. Đương nhiên, hắn vẫn không thể nào học được những quyền pháp trung cấp giúp cộng thêm 30 điểm hệ số quyền pháp khi đại thành, vì muốn học những quyền pháp này cần hệ số quyền pháp tối thiểu là 70 điểm, mới nhìn qua thì đã biết con đường

này là gian nan rồi.

Hách Khải thở dài, hắt quay sang tập trung chú ý đến ba hệ thống võ công lớn còn lại (1). Trong đó cũng có rất nhiều công pháp tuyệt thế, ví dụ như Độc Cô Cửu Kiếm, Hỏa Diễm Dao Pháp, Đả Cầu Bổng Pháp... Có điều, hắc sinh ra đã ở cô nhi viện, ở chỗ này thì lấy đâu ra những đao, kiếm, côn, bổng đây? Vì vậy, vừa mới bắt đầu, hắc chỉ có thể lựa chọn chỉ có mấy loại võ công là: La Hán Quyền, Thiên La Địa Vọng Chương, Ngũ Độc Chương, Miên Chương, Tiêu Diêu Du Quyền Pháp. Vèn vèn chỉ có mấy môn này! Còn nữa, trong số đó, môn công phu có thể trực tiếp luyện ra nội lực kỳ thật chỉ có môn quyền pháp cấp thấp nhất là La Hán Quyền. Lúc Hách Khải xuyên việt tới đây thì hắc mới có chín tuổi, cộng thêm thân phận cô nhi, công pháp hắc có đủ khả năng tu luyện cũng chỉ có môn quyền pháp này. Nếu không vì vậy, chẳng lẽ hắc không muốn luyện môn võ công khác tốt hơn sao? Trong võ công Phật môn không chỉ có La Hán Quyền, còn có Long Trảo Thủ, Đa La Diệp Chỉ, Đại Trí Vô Định Chỉ, Đại Lực Kim Cương Chương, Tu Di Sơn Thần Chương. Những môn võ công này, đặc biệt là Tu Di Sơn Thần Chương, đều được xếp vào loại tuyệt thế võ công, chỉ thấp hơn Hàng Long Thập Bát Chương một chút, tốt như vậy mà hắc không muốn tập luyện sao? Chỉ là do cuộc sống ép buộc thôi.

“Bộp.”

Đột nhiên, bả vai Hách Khải bị ai đó dùng sức vỗ một cái. Ý thức hắc chưa hồi tỉnh hắc nhưng thân thể đã hành động trước một bước, hai chân di chuyển, chính là bộ pháp kèm theo La Hán Quyền. Chân phải giữ nguyên vị trí bất động, chân trái trượt trên mặt đất, mượn lực trượt khiến thân thể Hách Khải lao về phía kẻ vỗ bả vai. Tiếp theo, nắm đấm hắc vung lên, chuẩn bị đánh ra một quyền. Bất chợt, Hách Khải phát hiện kẻ đứng trước mặt là người hắc chờ đợi nãy giờ.

“Hách Khải, tiểu tử nhà ngươi làm gì mà đứng ở đây ngăn ra thế? Sao vậy, lại đang đồn ngộ điều gì hả?”

Đứng trước mặt Hách Khải là một tên thanh niên mặc quần áo sắc sỡ, tai mũi đeo khoen, tóc nhuộm đủ màu, mới nhìn ai cũng cho rằng tên này là một tiểu lưu manh. Hách Khải cười vui vẻ, gật đầu đáp: “Tao đang suy ngẫm việc rèn luyện võ công nên không để ý xung quanh, mà mới đến hả?”

Tiểu lưu manh cười hờn hờ rồi khoác vai Hách Khải cùng đi vào tiệm ăn nhanh, vừa đi

vừa nói: “Đi giao hàng nên tới trễ, mày cũng biết đấy, tao giao thiệp thật sự rất rộng, đám tiểu tử lấy hàng từ chỗ tao nhiều đến đếm không hết, nếu không phải thế đã đến từ lâu rồi.”

Tiểu lưu manh này có tên là Lâm Hùng, cũng giống như Hách Khải, gã cũng là cô nhi, lớn lên ở cô nhi viện. Tuy nói trong cô nhi viện có rất nhiều kẻ kéo bè kéo cánh nhằm cướp đoạt những ai yếu đuối hơn nhưng cũng có một vài người giúp đỡ nhau. Lúc còn bé, thân thể Lâm Hùng rất gầy yếu, hoàn toàn không có cách nào tập võ. Bởi vì trải qua một số chuyện mà gã và Hách Khải quen nhau, lúc đó Hách Khải bắt đầu luyện tập La Hán Quyền. Tuy nói bộ quyền pháp này còn không đáng được xếp hạng nhưng nó có một ưu điểm lớn là, khi được hệ thống cấp đề tập luyện thì cấp bậc quyền pháp của hấn sẽ lập tức đạt cấp 1, tương đương với những người mới luyện tập võ công. Chỉ cần võ công ở mức như vậy thì việc tự vệ trong cô nhi viện hoàn toàn không có vấn đề gì, thậm chí Hách Khải còn giúp đỡ một vài người khác. Tuy Lâm Hùng không thể tập võ nhưng gã là người biết ăn nói, suy nghĩ lanh lợi, trong cô nhi viện cũng kiếm nhiều lợi ích cho Hách Khải. Hai người cứ thế duy trì, cố gắng chịu đựng, cuối cùng cũng vượt qua quãng thời gian ở cô nhi viện, cả hai trở thành huynh đệ, có thể nói là đồng sinh cộng tử.

Sau đó, vì Hách Khải nắm giữ hệ thống nên hấn có động lực và mục tiêu để vươn lên. Hấn cố gắng rèn luyện, thêm vào đó, trước khi xuyên việt đến đây, dù gì hấn cũng từng ở Địa cầu, ở đó có khoa học kỹ thuật cao hơn nơi này mấy chục năm. Hơn nữa, trước đó dù sao hấn cũng từng là sinh viên đại học, vì vậy, việc học tập đối với hấn không có gì khó. Hách Khải Cứ như vậy mà lấy được học bổng, từ từ vượt qua đợt thi tuyển nghĩa vụ của chính phủ để tiến vào đại học. Bên cạnh đó, La Hán Quyền cũng từng bước được luyện đến mức cao cấp, đến bây giờ, qua chín năm thì hấn đã đạt đến cấp 10, cảnh giới đại thành.

Trong khi đó, sau khi Lâm Hùng học hết cấp hai, hoàn thành nghĩa vụ của chế độ giáo dục liền lập tức rời cô nhi viện, bắt đầu cuộc sống tự lập. Gã biết ăn nói, biết nhìn đời, suy nghĩ nhanh nhẹn, tuy rằng không thể đánh người nhưng trong số rất nhiều kẻ có thể đánh nhau đó lại không có mấy tên suy nghĩ lanh lợi. Vì vậy, gã dần dần có chút tên tuổi trong đám côn đồ lẩn lộn trong khắp chốn hắc đạo. Tuy rằng vẫn là côn đồ nhưng đã có thể coi là ‘danh nhân’ chốn đầu đường xó chợ: tin tức nhạy bén, biết dùng thủ đoạn, mua bán thuốc phiện loại nhẹ, dẫn mỗi gì gì đó, việc làm ăn coi như không tệ, cũng có dư ra chút ít tiền.

Thực tế, khi còn nhỏ, Hách Khải đã nói cho Lâm Hùng nghe mục tiêu sống của mình. Hấn cực kỳ mong muốn bản thân có nội lực, tự mình đi xem thế giới xung quanh. Nhưng luyện võ thì cần có tiền, dù hấn có hệ thống nhưng ít nhất cũng phải ăn chút thịt thì mới luyện tập được.

Dựa vào tiền học bổng, ước chừng nhét đầy dạ dày thì còn được chứ muốn bữa nào cũng có thịt là việc tuyệt đối không thể nào. Cũng không phải do tiền học bổng quá ít, vốn mục đích của học bổng là ban thưởng cho học trò, không ai nghĩ tới có cô nhi nào đó có thể đạt được. Học bổng là vốn để dành cho những học trò có gia đình bình thường, bọn họ có cha mẹ, gia đình, số tiền học bổng nếu có được, dùng cho việc tiêu vặt cũng là nhiều rồi. Nhưng Hách Khải lại muốn ăn cơm, thuê nhà... thì chút tiền ấy quả thật quá ít.

Vì vậy, sau khi Lâm Hùng ra ngoài xã hội, phần lớn tiền bạc gã kiếm được đều đã nằm trong dạ dày Hách Khải. Hơn nữa, có mấy lần bởi vì hấn luyện võ quá chăm chỉ, khiến thân thể bị tổn thương, cũng là nhờ Lâm Hùng công hấn đến bệnh viện. Không những khiến cho tiền tiết kiệm của Lâm Hùng hết sạch mà còn phải thế chấp một số thứ với ngân hàng, đến nay vẫn còn thiếu nợ. Nhờ vậy, mới có thể khiến thân thể Hách Khải có chút gầy nhưng không đến nỗi bị thương tổn tới gốc rễ.

Lâm Hùng thường nói với Hách Khải một câu: “Đời này, tao và mày là huynh đệ, sau này nếu mày thật sự có nội lực, giàu có rồi thì tao cũng không muốn làm lưu manh nữa. Đến lúc đó, mày nổi tiếng thì tao cũng có thể theo hưởng sái, uống chút rượu lạt, hưởng thụ cuộc sống nhân sinh.” Gã nói vậy để Hách Khải khỏi phải bận tâm trong lòng, coi như gã đang đầu tư vào hấn là một mối làm ăn chắc chắn sinh lời.

Hách Khải nghe xong, trong lòng cảm động. Suốt chín năm hấn luyện một bộ quyền pháp hạng bét như vậy, không có bất kỳ người nào cảm thấy hấn có thể có được nội lực. Lời của Lâm Hùng thật sự là để an ủi hấn, là một người huynh đệ đang an ủi mình...

Hách Khải thầm nhớ lại chuyện cũ mà cảm động. Cả hai đi vào bên trong tiệm ăn nhanh, kêu một đồng đồ ăn, đương nhiên, phần lớn đều là dành phần cho Hách Khải. Lúc đang ăn, Lâm Hùng cẩn thận nhét một phong bì vào túi áo Hách Khải, thấp giọng nói: “Tiền không nhiều lắm, mày xài tạm, tháng sau tao đoán chừng có thể đưa nhiều hơn gấp đôi số này.”

Dù sao Hách Khải cũng là người luyện võ, chín năm luyện quyền, cảm giác thân thể hấn vô cùng nhạy cảm. Mới nhận phong bì, cảm giác độ dày và nặng hết sức rõ ràng, hấn kinh ngạc hỏi: “Số tiền này nhiều hơn so với mọi lần đến hai nghìn... Có vấn đề gì không?”

Lâm Hùng lập tức cười ha ha, thanh âm vẫn trầm thấp như cũ, nói:

- Có thể có vấn đề gì, tao làm việc mày còn lo lắng sao? Vừa rồi lão đại mới nhận một

đồng hàng, là Đại Tiểu Hoàn lần trước tao cho mày xem. Nhưng lần này hàng có màu lam, phẩm chất tinh khiết nhưng giá mua vào vẫn như trước, bọn tao lại bán ra cao hơn 30% so với bình thường, thế mà cung vẫn không đủ cầu! Lão đại nói tháng sau chúng tao sẽ nâng giá lên gấp rưỡi, đoán chừng tao và mày có thể sống tốt thêm một thời gian nữa.

Hách Khải trầm ngâm một chút. Đối với thế giới xã hội đen, trong suốt chín năm hắn chưa hề sống trong đó chút nào. Thậm chí, đến tin tức cuộc sống, địa lý ở thế giới này Hách Khải cũng không để ý lắm, mục tiêu duy nhất của hắn là luyện La Hán Quyền đến cực điểm. Vì vậy, hắn cũng không nói gì bởi lẽ hắn biết rõ người huynh đệ này vô cùng nhạy cảm, so sánh con chuột trên tàu biển với Lâm Hùng cũng không quá. Nếu như thuyền sắp chìm, gã tuyệt đối là người đầu tiên biết được. Chẳng thế mà mấy năm nay, Lâm Hùng đã thay đổi lão đại đến ba, bốn rồi nhưng gã chưa từng xảy ra chuyện gì. Có điều, Hách Khải vẫn nhắc nhở một câu: “Tóm lại, mày phải cẩn thận một chút, nếu có gì không ổn thì lập tức buông tay, dừng lại nghe không?”

Lâm Hùng nghe vậy, đâm vào ngực Hách Khải một cái, nói: “Tao đang chờ nội lực của mày đây! Đến lúc đó chớ có nói là do tao mà mày không có nội lực, nếu thế thì không phải những năm nay tao đầu tư vào mày giống như là nước đổ lá khoai à? Tóm lại, mày yên tâm, mọi chuyện đều ổn, tao biết rồi, biết rồi.”

Hách Khải cười khỏ một cái, rồi không hỏi thêm gì nữa, sau đó nói với Lâm Hùng: “Còn ba tháng nữa là sinh nhật tao tròn mười chín tuổi, nếu như có thể... đến lúc đó tao sẽ cho mày một niềm vui lớn, bất kể thế nào, trước lúc đó mày không gặp phải chuyện gì không may là tốt rồi.”

“Ha ha, có thể xảy ra chuyện gì chứ?” Lâm Hùng cười lớn rồi ngược nhìn trời xanh mây trắng ngoài cửa sổ:

“Tao đang chờ mày trở thành một cao thủ nội lực đây, đến lúc đó... huynh đệ chúng ta thật sự có thể tiêu diêu tự tại rồi.”

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 6

Đại Tỷ!

Hách Khải mới tan học, vừa bước ra khỏi lớp đã vội vã đi tới phòng ăn, ở đó có người đẹp đang chờ hắn theo ước hẹn, với chén canh thịt và thịt sườn nóng hổi. . .

Đúng lúc này, một giọng nữ trong trẻo vang lên:

"Tiểu tử họ Hách kia, đứng lại đó cho ta!"

Toàn thân Hách Khải cứng đờ, dường như có thể nghe được tiếng răng rắc phát ra từ cổ khi hắn chậm rãi xoay đầu lại. Người vừa gọi hắn là một thiếu nữ có mái tóc màu đỏ sẫm với nước da trắng ngần, đang chống nạnh đứng đó, bên cạnh cô ta còn có một sĩ quan quân đội vóc người cao lớn đang mỉm cười.

"Đại, đại... Đại tỷ, ngươi đã về rồi à?" Hách Khải nói năng lắp ba lắp bắp như kẻ bị cà lăm.

Thiếu nữ mỉm cười, ngênh ngang đi tới trước mặt Hách Khải, giơ tay đo thoáng qua chiều cao của hắn, sau đó bữu môi nói:

"Ta đi lúc ngươi 16 tuổi, hơn hai năm trời sắp được 3 năm rồi mà ngươi mới cao thêm có 10 cm thôi à? Nếu như tới 20 tuổi mà ngươi còn chưa đạt 1 mét 8 thì sau này đừng nói là quen biết ta, đừng làm ta mất thể diện!"

Hách Khải cười ngây ngô không nói gì, lúc này vị sĩ quan kia đi tới sau lưng thiếu nữ, vỗ vỗ đầu cô ta rồi ôm quyền chào Hách Khải:

"Hách huynh, đã lâu không gặp."

"Lý huynh." Hách Khải ôm quyền đáp lễ, hỏi:

"Hai người quay về thủ đô rồi à? Trận chiến đã kết thúc chưa?"

Vị sĩ quan kia lắc đầu nói:

"Chưa, ta trở về để báo cáo công tác, Na Na cứ nhắc mãi là có một ước định vào ngày sinh nhật 19 tuổi của cậu. Cô ấy nói sau sinh nhật 19 tuổi, cậu sẽ luyện một loại võ công khác, cho nên bọn ta mới ghé thăm, sau đó sẽ tìm một nơi nào đó tổ chức sinh nhật."

Nội tâm Hách Khải cảm thấy một sự ảm áp không nói nên lời, trong nhất thời chợt nhớ tới rất nhiều chuyện cũ.

Tiết Na cũng là thành viên trong cô nhi viện, thiếu nữ này từ nhỏ đã có thiên phú luyện võ, nhờ đó được viện trưởng chú ý. Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng chịu bất kỳ đau khổ nào trong cô nhi viện, hơn nữa dựa vào thiên phú luyện võ của mình, ở cô nhi viện được tôn làm đại tỷ, cô lớn hơn 2 tuổi so với Hách Khải và Lâm Hùng, năm nay vừa tròn 21 tuổi.

Tuy rằng Tiết Na là một lão đại trong cô nhi viện nhưng tính tình của cô rất tốt, thường xuyên ra mặt quản chuyện bất bình, bảo vệ những đứa trẻ yếu ớt. Hơn nữa, để lấy lòng cô, viện trưởng cũng bỏ qua rất nhiều cơ hội bóc lột lũ trẻ. Có thể nói cô là ân nhân của đa số bọn trẻ con trong cô nhi viện.

Duyên phận của Hách Khải và Tiết Na bắt đầu từ khi hắn luyện tập La Hán quyền, bộ quyền pháp bắt nhập lưu này làm cho Tiết Na ba lần bốn lượt chê cười. Nhưng cô vốn là một người mạnh miệng mềm lòng, mục đích của việc chê cười cũng vì hy vọng Hách Khải đừng tiếp tục luyện nữa, một là vì không nạp đủ chất dinh dưỡng làm thương tổn đến cơ thể, hai là vì bộ quyền pháp này thật sự không có tiền đồ.

Tuy nhiên, Hách Khải đã có dự định của riêng mình, vì vậy không để ý đến lòng tốt của Tiết Na. Sau vài lần khuyên bảo không thành, lần nào gặp mặt hai người cũng cãi nhau, nhưng càng như thế quan hệ của cả hai càng thân thiết. Đó chính là lí do vì sao cô đã rời khỏi cô nhi viện nhiều năm mà vẫn còn nhớ, lần này trở về tìm Hách Khải.

Thật ra, Hách Khải không hề muốn gặp lại Tiết Na, nguyên nhân là vì khuôn mặt của cô có năm, sáu phần giống bạn gái ở kiếp trước của hắn, hơn nữa hắn rất thích tính cách của cô, có thể nói là hắn đã có cảm tình với Tiết Na.

Chỉ là, ở kiếp này hắn là một trẻ mồ côi, không có thiên phú luyện võ, mặc dù có hệ thống

nhưng cần ít nhất mười năm để chuẩn bị. Chỉ ít, trong vòng mười năm này, hắn chỉ là một thằng nhóc bình thường không có gì trong tay. Trong khi ấy, năm Tiết Na tròn 16 tuổi đã rời khỏi cô nhi viện đi tòng quân, rồi trong quân đội cô gặp gỡ người đàn ông đứng trước mắt này... phú nhị đại (1) Lý Phan Thành.

Nếu như Lý Phan Thành là cái loại phú nhị đại như trong tiểu thuyết mô tả: trời sinh ra đã là kẻ hư hỏng thì Hách Khải còn có lòng tin trong tương lai, sau khi lớn lên mình sẽ đoạt lại Tiết Na. Thậm chí, đến lúc đó bằng vào thân phận cường giả thành công luyện thành nội lực, đối phó mấy tên như thế dễ như trở bàn tay. Nhưng thật đáng tiếc, Lý Phan Thành này là một người tốt, một người tốt thực sự: nhiệt tình, tốt bụng, ngoại trừ hơi bảo thủ, hầu như không còn khuyết điểm nào khác. Hơn nữa y có thực lực cường đại, gia thế hiển hách, nghe nói số thiếu nữ con cái của tầng lớp tai to mặt lớn ở thủ đô theo đuổi y cơ hồ có thể tạo thành một đoàn người.

Một nam nhân ưu tú như thế, vừa gặp Tiết Na đã nhất kiến chung tình, về sau không biết hai người họ đã trải qua những gì, đến năm 18 tuổi Tiết Na lại có thể lấy thân phận một cô nhi xuất thân từ tầng lớp thấp kém để trở thành vị hôn thê của Lý Phan Thành, hơn nữa đã được cha mẹ của Lý Phan Thành thừa nhận. Lúc ấy Hách Khải đã nhìn ra được, Tiết Na cùng Lý Phan Thành là thật tâm yêu nhau, đến nước này hắn cũng chỉ còn biết lặng lẽ chúc phúc cho hai người Trăm năm hạnh phúc!

Tuy đã chấp nhận việc đó nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy buồn, vì thế hắn đã cố không nghĩ tới những chuyện có liên quan tới Tiết Na, không gặp mặt sẽ tốt hơn.

Nhưng giờ đây mọi chuyện lại diễn ra không theo ý muốn của hắn. Tính cách Tiết Na vẫn luôn mạnh mẽ, sau khi Lý Phan Thành nói xong, cô liền kề vai sát cánh đi cùng Hách Khải như hai người bạn thân, vừa đi vừa nói:

"Đi thôi đi thôi, ở chỗ này dài dòng làm gì, chúng ta đi so tài một trận, xem thử ngươi còn luyện bộ quyền pháp bỏ đi kia không? Coi tiểu tử nhà ngươi có tiến bộ chút nào không, đúng rồi, gọi tên du côn Lâm Hùng tới luôn đi, đừng tưởng rằng ta không biết gã bán thuốc phiện loại nhẹ để giúp đỡ cho ngươi tập võ đúng không? Ở thủ đô ta cũng quen biết nhiều lắm đó."

Hách Khải cười khỏ không nói gì, Lý Phan Thành ở bên cạnh chấp tay với vẻ áy náy, thoát nhìn những người theo dõi hắn và Lâm Hùng chắc là thế lực ở thủ đô của Lý gia rồi.

Bỗng nhiên, Lý Phan Thành lên tiếng:

"Hách huynh, lẽ ra ta không nên nói những lời này, nhưng... Bán thuốc phiện không phải là việc hay ho gì cả, mặc dù chỉ là thuốc phiện loại nhẹ nhưng quốc gia đang họp bàn về việc dùng thủ đoạn cứng rắn để ngăn cấm thuốc phiện, thuốc phiện loại nhẹ đoán chừng cũng sẽ bị hạn chế hoặc là cấm hoàn toàn. Vậy thì việc làm của Lâm huynh là phạm pháp, việc đó không tốt đâu, nếu thật sự là do thiếu tiền, tiền lương của ta và chị của cậu vẫn dư dả, giúp đỡ một chút cho huynh đệ một nhà chắc chắn không thành vấn đề."

Về mặt Hách Khải lập tức thay đổi, không muốn làm mất mặt Tiết Na nên hắn chỉ ôm quyền trả lời:

"Lý huynh, nếu như quốc gia ban hành lệnh cấm thuốc phiện, tôi sẽ là người đầu tiên ngăn cản Lâm Hùng. Ngài cứ yên tâm, tôi sẽ không để Lâm Hùng làm bậy, dĩ nhiên, mặc dù hiện giờ là lợi dụng sơ hở của pháp luật, nhưng dù sao buôn bán thuốc phiện loại nhẹ còn chưa phải là hành vi phạm pháp, cho nên bọn tôi chỉ có thể tay làm hàm nhai mà thôi, việc giúp đỡ thì không cần đâu, giúp đỡ nhất thời chứ không giúp được suốt đời, Lý huynh thấy tôi nói đúng không?"

Lý Phan Thành há to miệng rồi lại thở dài, không biết nên nói gì nữa, Tiết Na hơi bất mãn, nhưng sống chung từ nhỏ đến lớn, cô đã quá quen thuộc tác phong và tính cách của người em này rồi. Hắn có ngạo cốt của mình, hơn nữa rất tự hào vì cái ngạo cốt đó, người ngoài không nhìn ra nhưng là bạn bè cùng hắn sống chung một mái nhà 4, 5 năm sao cô lại không nhìn ra được? Nếu hắn đã nói như thế rồi thì trừ phi là đến tuyệt cảnh, bằng không tuyệt đối hắn sẽ không mở miệng nhờ vả.

Trong nhất thời ba người đều trầm mặc, tiếp tục đi thẳng về phía trước. Trong đầu Hách Khải vẫn nghĩ về chén canh thịt cùng phần xương sườn kia, đúng rồi, còn có thiếu nữ tóc dài xinh xắn ấy nữa...

Lúc này Tô Thi Yên đã ăn xong phần đồ ăn của mình, tuy cô cũng là người luyện võ, sức ăn rất lớn nhưng cách cô dùng cơm rất văn nhã, không làm cho người ta có cảm giác thô tục mà trái lại có cảm giác hài hòa, nhẹ nhàng, thùy mị, đúng phong cách con nhà thế gia.

Sau khi ăn xong, cô nhúu mày nhìn chén canh và phần thịt sườn trên bàn, rồi lại nhìn sắc trời coi đã mấy giờ, đang chần chờ xem có nên rời đi không? Ngẫm nghĩ mười mấy giây, cô

lấy một quyển sổ tay ra đọc, tạm thời chưa có ý định rời khỏi phòng ăn.

(10 phút, 10 phút nữa mà anh còn không tới... Tôi sẽ đem phần canh và sườn này cho mèo ăn.)

Tô Thi Yên đang hung hăng nghĩ vậy, bỗng nhiên trong lòng cô khẽ động, tay phải buông quyển sổ, chụp lấy thành bội kiếm đang nằm cạnh bàn, khoảng cách này đối với tốc độ của cô, chỉ nháy mắt thôi sẽ chụp được bội kiếm.

"Băng Tâm quyết của Tam tiểu thư lại có tiến bộ rồi."

Thanh âm già nua vang lên bên tai Tô Thi Yên. Cô thở phào nhẹ nhõm, không nhìn quanh quất nữa mà chỉ khẽ nhúc nhích đôi môi, mặc dù không phát ra tiếng nhưng cô biết rõ, chủ nhân của thanh âm già nua kia có thể nghe được lời của mình.

"Tứ bá, sao ngài lại tới nước Cộng Hòa Lam Ảnh này? Là công việc của gia tộc sao?"

"Ha ha, gia tộc cách nước Cộng Hòa Lam Ảnh quá xa, hầu như không có gì liên hệ, chắc đây cũng là nguyên nhân Tam tiểu thư tới nơi này du học, ở đây có thể có chuyện gì phải lao động tới lão già như ta chứ? Lần này tới đây, chẳng qua là mang đồ tới cho Tam tiểu thư thôi."

Tô Thi Yên lập tức rung mình, phải biết rằng ông lão đang nói chuyện cùng cô chính là một cường giả có được nội lực, là một cường giả trong mười vạn người mới có một người, ông đã hoàn toàn siêu thoát khỏi thế giới của người bình thường. Trong một thế gia như Tô gia cũng chỉ có chừng năm người có tư cách là võ lực trấn tộc như thế, muốn người như vậy chuyên giao đồ vật thì đủ hiểu nó quý giá tới cỡ nào rồi.

"Là Ngọc Cơ Đan, rốt cuộc bà nội của cháu cũng xuất quan rồi. Mười năm vất vả, mười năm bế quan, hao tổn biết bao thiên tài địa bảo mà Tô gia thu thập trong suốt 50 năm mà chỉ ra lò được sáu viên. Ngọc Cơ Đan-trấn tộc chi bảo, trọn đời không truyền ra ngoài, nhờ có nó mà Tô gia mới có thể chân chính đứng vững tại Thiên Sơn đế quốc. Bảo bối mỗi 60 năm mới ra lò một lần này... chính là đồ vật lão đây mang tới cho Tam tiểu thư."

Lần này Tô Thi Yên đã kinh sợ đến mức tim đập như trống trận, nhưng khá tốt là cô đã trải qua thời gian dài luyện tập công pháp Băng Tâm quyết gia truyền, lát sau đã khống chế được bản thân, nhưng thân thể cô vẫn run rẩy nhẹ.

Ngọc Cơ Đan là bí mật bất truyền. Ở Tô gia có 1 truyền thuyết, ngàn năm trước một vị lão tổ tông phải trải qua bao phen cử tử nhất sinh mới tìm được phương pháp luyện chế đan dược này từ di tích của một môn phái Thượng Cổ, đan dược này cần dùng rất nhiều thiên tài địa bảo mới luyện được. Hơn nữa, người luyện đan nhất định phải là người có được nội lực, bế tử quan (2) trong mười năm... bấy nhiêu hạn chế đó thôi đã thấy sự trân quý của đan dược kia như thế nào rồi. Tô Thi Yên từ lúc 3 tuổi đã được dạy bảo các thường thức trong võ thuật, 4 tuổi bắt đầu học các loại võ công trụ cột, 5 tuổi tập luyện công pháp nội gia, 6 tuổi luyện công pháp nhà ông bà ngoại... đến bây giờ mới thôi. Luyện võ vài chục năm, cô đương nhiên biết rõ điều kiện cơ bản nhất để luyện thành nội lực. Đó chính là rèn luyện thân thể từ ngoài vào trong đến mức cực hạn, sau đó nội lực sẽ bộc phát từ trong ra ngoài. Nhưng giữa người với người có rất nhiều điểm khác nhau, nếu hình dung một người như một cái thùng nước, tổ chất thân thể là lớp gỗ bên ngoài thùng nước, như vậy thì tất nhiên sẽ có dài có ngắn, ví dụ như: có người trái tim khỏe mạnh nhưng phổi yếu, có người công năng của gan mạnh mẽ hơn người khác nhưng mạch máu nhỏ hẹp... đủ loại lí do khiến thùng nước vĩnh viễn không đầy. Mà chỉ có làm cho thùng nước đầy hoặc gần đầy mới có thể có được nội lực, điều đó tạo thành cái gọi là: trong mười vạn người, thậm chí mấy chục vạn người mới có một người có được nội lực... Bởi vì trời sinh, bởi vì luyện tập, bởi vì công pháp, bởi vì tâm tính chăm chỉ... khiến cho người có được nội lực vô cùng ít ỏi.

Nhưng nếu như có thể đề cao tổ chất trời sinh của một người lên mấy thành, như vậy có nghĩa là thùng nước của người đó sẽ to hơn, dù vẫn như cũ là có dài có ngắn nhưng có thể chứa đựng nước nhiều hơn. Đồng thời, tổ chất thân thể của y cũng tăng lên, nói cách khác, một khi khả năng chứa đựng nước vượt qua giới hạn của cái thùng, như vậy người này lập tức sẽ... Có được nội lực!

"Tam tiểu thư, 60 năm trước Tô gia luyện được năm khóa đan dược, do 5 anh em bọn ta phục dụng tạo ra năm cường giả có nội lực giúp Tô gia hưng thịnh. Thời đại ngày nay, tuy khoa học tiến bộ rất nhiều nhưng cũng làm cho người ta không giữ được tâm tính như trước kia nữa, trở nên kiêu căng xốc nổi, nhưng được cái là vật tư sung túc, tiền có thể mua được rất nhiều thứ mà trước kia không thể dùng tiền để mua. Lần trước một lò ra năm viên đã là lần phát đạt nhất từ khi Tô gia ta đạt được đan phương, giúp cho Tô gia trở thành nhất đẳng thế gia ở Thiên Sơn đế quốc. Lần này luyện được 6 viên, sự hưng thịnh của Tô gia chắc chắn sẽ kéo dài, thậm chí vượt qua dĩ vãng. Tam tiểu thư, lần này gia tộc quyết định ban cho cháu 1 khóa đan dược, bây giờ hãy nhận lấy."

Nội tâm Tô Thi Yên rất kích động nhưng vẫn giữ lễ độ, lập tức đứng dậy, nhìn thoáng qua canh thịt cùng thịt sườn trên bàn, sau đó khẽ chu môi rồi rời khỏi nhà ăn.

Sau khi rời khỏi nhà ăn, đi đến một đoạn đường vắng vẻ, trong nháy mắt trên người cô đã có thêm một viên thuốc lỏng lánh như ngọc to cỡ quả trứng, thanh âm già nua kia lại vang lên:

"Lập tức ăn vào đi, quá trình cải biến Tiên Thiên tố chất thân thể, cháu sẽ không nhận thức được. Hơn ba tháng sau, đợi cho đủ một trăm ngày, cháu hãy bế tử quan một tuần lễ, tĩnh tâm vô niệm, công hiệu của đan dược sẽ đạt đến mức lớn nhất, ăn ngay đi."

Tô Thi Yên tự nhiên không dám chậm trễ, hướng hồ cô cũng biết, chủ nhân của thanh âm già nua kia sẽ không để cho cô mang đan dược đi. Một là không an toàn, hai là vì phòng ngừa vạn nhất, phải biết rằng đan dược này gắn liền với hưng thịnh của gia tộc, một chút tin tức cũng không được truyền ra ngoài. Chỉ có dòng chính trong gia tộc như cô mới biết được chút ít, cô cứ nghĩ truyền thuyết chỉ toàn bịa đặt nhưng đến lúc này mới biết đó là sự thật, sao có thể mang đi nơi khác được chứ?

Tô Thi Yên lập tức phục dụng đan dược, vừa vào miệng nó lập tức hóa thành một loại chất lỏng như rượu trôi qua cổ rồi xuống tới bụng, trong chốc lát đã biến mất tăm tích, đến lúc này thanh âm già nua kia mới thở phào nhẹ nhõm, nói:

"Như vậy, nhiệm vụ của lão già này đã hoàn thành, Tam tiêu thư, gia tộc chờ đợi tin tốt của cháu, đừng làm cho gia tộc thất vọng đấy."

"Đội ơn gia tộc đã tài bồi."

Tô Thi Yên chấp tay, cúi đầu thật sâu, miệng nói:

"Nhất định sẽ khắc ghi công ơn của Tô gia..."

"... Vạn lần chết cũng không quên!"

(Trăm ngày nữa sao... Chắc không kịp ngày sinh nhật của tên ngốc kia rồi...)

Không hiểu sao, trong lòng Tô Thi Yên lại nghĩ đến hình ảnh một tên ngốc kia đem một bộ quyền pháp bất nhập lưu luyện đến đại thành...

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 7

Luận Công Phu Và Lời Hứa!

"Khá lắm!"

Tiết Na kinh hãi thét lên một tiếng, toàn thân lùi mạnh về sau. Hơn nữa, cô cũng không lùi lại theo đường thẳng tắp mà là vừa lùi vừa tránh sang hai bên theo một loại nhịp điệu hoặc quy luật nào đó, làm cho mấy quyền tiếp theo của Hách Khải không thể nào chạm đến cô.

“Quyền lực liên mạch, sau khi đánh ra thì lực đạo liên miên không dứt! Thiên phú lắm, chăm chỉ lắm, tài hoa lắm! Không ngờ Hách huynh đã luyện bộ quyền pháp này đến cảnh giới đại thành rồi, chỉ cần tiến thêm một bước đã đến cảnh giới đăng phong tạo cực, rất tốt!”

Ở bên cạnh, Lý Phan Thành thấy vị hôn thê của mình bị một quyền đánh lui nhưng lại lớn tiếng trầm trồ khen ngợi, Tiết Na nghe thấy thì đen hết cả mặt. Chẳng qua, đây chính là cuộc đối chiến của võ giả, tuy rằng Tiết Na khó chịu nhưng cô cũng có võ phẩm (1) của mình nên sẽ không gây chuyện ồn ào cãi nhau. Nhưng vậy cũng không đồng nghĩa với việc cô cúi đầu nhận thua. Chợt thấy chân của cô khẽ chuyển một cái, hai chân giống như kẻ sát mặt đất nhưng lại không hề chạm đất, cứ như vậy trượt về phía Hách Khải, tốc độ vô cùng nhanh.

“Hách huynh đệ cẩn thận, đây là Linh Xà bộ pháp, tốc độ rất nhanh, góc độ rất hiểm!” Lý Phan Thành thấy vậy thì lại lớn tiếng nhắc Hách Khải. Dù sao thì Hách Khải cũng chỉ sử dụng một bộ quyền pháp không được xếp hạng mà thôi.

Là con dâu của nhà họ Lý tại thủ đô – tuy hiện tại thì mới chỉ là vị hôn thê nhưng Tiết Na đã có tư cách học được đầy đủ các loại võ học của nhà họ Lý. Linh Xà bộ pháp này chính là một trong số đó, nếu dựa theo phân chia phẩm cấp thì đây cũng được coi là một bộ kinh công hạng một rồi.

Nhưng Hách Khải vẫn sừng sững bất động, đứng thẳng tại chỗ. Nhìn Tiết Na đang lắt léo

vọt về phía mình nhưng hắn vẫn mặc kệ, không để ý. Dù Tiết Na công kích hướng nào đi nữa thì nắm đấm của hắn vẫn nhằm đánh thẳng về phía đầu nàng.

Mấy lần tấn công của Tiết Na đều vì vậy mà không thành công, phải lùi lại. Công kích của cô cùng lắm cũng chỉ làm Hách Khải bị thương da thịt. Vì cả hai đều không có nội lực, nên chỉ có thể dựa vào lực lượng của thân thể và lực đạo của chiêu thức ngoại công mà mình rèn luyện hay còn gọi là ‘nội lực giả’ của nội gia quyền. Loại lực lượng đó tuy rằng cũng lớn nhưng lại không có tính kéo dài, cơ bản là mỗi chiêu mỗi thức đều chỉ có lực lượng của mỗi chiêu mỗi thức đó mà thôi. Trừ khi luyện bộ ngoại công này tới mức đại thành, lúc đó lực đánh ra sẽ liền thành một mạch, đồng thời liên tục không dứt. Chính vì vậy mà nếu cô đánh trúng thì chỉ có thể làm bị thương Hách Khải, nhưng nếu cô bị một quyền đã luyện tới đại thành của hắn đánh trúng đầu thì cô chết chắc. Dù đây là luận bàn, sẽ ‘hạ thủ lưu tình’ nhưng một khi bị đánh trúng thì cô vẫn sẽ thua. Đây là cuộc đọ sức của võ giả, cô không thể mặt dày tới mức nhất quyết không chịu nhận thua.

Sau mấy lần công kích như vậy, Tiết Na đã hận đến nghiến răng nghiến lợi. Nên biết rằng, một năm trước kia, cô đọ sức cùng Hách Khải thì hầu như chỉ cần mấy chiêu là đã có thể chế ngự tên em trai này. Ai ngờ chỉ vẹn vẹn một năm trời, khi Hách Khải luyện bộ quyền pháp bỏ đi kia đến đại thành thì cô lại không làm gì được hắn. Lẽ nào lại như vậy!

Phải biết rằng, mục đích lần này cô về chính là thuyết phục Hách Khải chuyển sang luyện một bộ võ công khác. Thậm chí, cô đã lấy từ Lý gia một bộ quyền pháp loại hai tốt nhất, chỉ cần Hách Khải đồng ý gia nhập quân đội, làm binh sĩ của Lý Phan Thành thì sẽ có thể tu luyện môn quyền pháp này. Hơn nữa, với tư cách là em trai của cô, cộng thêm việc cô hiểu rõ tính tình hắn ra sao nên sẽ không lo lắng vấn đề trung thành gì đó, vậy thì cũng được xem là dòng chính của Lý gia rồi! Thành tựu trong tương lai sẽ không thể đoán nổi!

Nhưng điều kiện tiên quyết là cô phải đánh cho hắn phục dã! Nếu không, hắn mà cảm thấy bộ quyền pháp bỏ đi này luyện đến đỉnh cao cũng có tiền đồ, vậy thì với tính cách của Hách Khải, hắn chắc chắn sẽ không chịu chuyển sang luyện võ công khác đâu.

Nghĩ tới đây, Tiết Na cắn mạnh răng một cái, dưới chân vẫn sử dụng Linh Xà bộ pháp nhưng hai tay lại chột vụn vụn, vung vẩy như không có xương, đồng thời cổ của cô cũng làm một tư thế rất quái lạ. Trong nháy mắt, cô lao thẳng về phía nắm đấm của Hách Khải như thể bất chấp tất cả. Sau đó, lúc nắm đấm chuẩn bị đánh trúng đầu như vài lần trước thì cổ cô chột vụn đi, lách cái đầu sang một bên, lướt qua bên cạnh nắm đấm của Hách Khải. Cùng lúc đó,

hai tay cô như hai cái roi đánh lên thân thể Hách Khải.

“Ầm! Ầm!”

Một tiếng nổ vang, cũng không phải tiếng cánh tay Tiết Na đánh trúng người Hách Khải mà là có một bóng người cực nhanh xuất hiện ra giữa hai người họ. Người này một tay nâng cánh tay Hách Khải, một tay đẩy Tiết Na ra, làm cô lùi lại bảy tám bước, chút nữa thì ngã ra đất.

“Hồ đồ! Bây giờ ngươi đã dám sử dụng được Linh Xà Quyền sao? Muốn tự tổn thương căn cơ bản thân à?”

Người xuất hiện giữa hai người chính là Lý Phan Thành. Cho đến lúc này, Hách Khải mới giật mình phát hiện lúc này, chỉ trong nháy mắt mà Lý Phan Thành đã vượt qua khoảng cách hai mươi mét, chạy thẳng vào khu vực chiến đấu của Hách Khải và Tiết Na. Mặt đất ngay chỗ hắn đứng lúc này bị dẫm lõm xuống thành một hố nhỏ, hơn nữa còn có thể đồng thời ngăn cản chiêu thức của hai người. Tốc độ này, lực lượng này, lực không chế thể này quả thật đã vượt quá nhận thức của người bình thường rồi. Chẳng lẽ đây là... nội lực hay sao?

Lý Phan Thành trước tiên là nhìn Hách Khải, sau đó ôm quyền mỉm cười nói: “Để cho Hách huynh chê cười rồi, nội tử (2) vô ý, cưỡng ép sử dụng Linh Xà Quyền, xin hãy chờ ta một lát.”

Nói xong, hắn liền bước đến cạnh Tiết Na, sau đó hai tay liên tục vỗ vào trên người cô. Càng đập xuống thì bàn tay cũng càng trở nên ửng đỏ, mà toàn thân hắn cũng dần ướt mồ hôi... Qua một phút, hắn mới từ từ thu khí, còn Tiết Na thì cũng lập tức phun ra một bùm máu.

Vừa ới ra xong, cô đã nói ngay với Hách Khải: “Ta thắng rồi, đúng chứ?”

Hách Khải cũng không phủ nhận được, chỉ có thể gật đầu nói: “Đúng, đại tỷ thắng. Vừa rồi... Lý huynh đã là cường giả Nội Lực Cảnh rồi ư?”

Tiết Na lắc đầu nhưng trên mặt tràn đầy kiêu ngạo: “Không, còn chưa đến Nội Lực Cảnh, chẳng qua là hắn mới đột phá đến Chuẩn Nội Lực Cảnh trong năm nay mà thôi. Chuyện này cũng bình thường thôi, nếu ngươi chịu đổi công phu khác thì với thiên phú và sự chăm chỉ của mình, không lâu sau cũng sẽ trở thành chuẩn Nội lực cảnh thôi.”

“Thế mà vẫn chưa phải là cường giả Nội lực cảnh ư?”

Hách Khải có chút lú lờ. Trong chín năm này, hắn cũng xem qua một ít sách vở về võ học của thế giới này. Nhất là trong trường cũng có bộ môn võ học, nên hiển nhiên là hắn cũng biết cảnh giới Chuẩn Nội Lực Cảnh là gì. Đó là khi một người đã tới luyện cơ thể tới tận cùng, mỗi tác cơ thể đều có thể khống chế bằng cảm giác, còn khí huyết, lực lượng, giác quan... đều đã đạt đến giới hạn cao nhất của nhân loại. Hơn nữa còn có thể ngưng tụ lực lượng tại đan điền, hình thành một loại lực lượng ngưng tụ ở dạng một quả cầu khí, còn có thể dùng khí huyết để tới luyện đến những bộ phận khó tới luyện trên thân thể, hoặc dùng để chữa trị những nội thương đã mãn tính trong quá trình luyện võ cũng như chiến đấu. Một cường giả Chuẩn Nội Lực Cảnh như vậy được người đời xưng tụng là có thể ‘một mình địch được trăm người’.

Với sự hiểu biết của Hách Khải – chính là những gì hắn biết được từ các loại tiểu thuyết trên Địa Cầu trước khi xuyên việt tới đây – thì những cường giả cao nhất của võ thuật truyền thống Trung Quốc như là Kim Đan, Cương Khí hay ‘không sợ thần thánh’ gì gì đó có lẽ chính là Chuẩn Nội Lực Cảnh ở đây... Như vậy thì cái gọi là cường giả Nội Lực Cảnh còn mạnh mẽ tới mức nào đây?

Lúc này, Lý Phan Thành sau khi điều tức một lúc thì khi mở mắt. Trong mắt hắn ánh lên tia sáng làm cho Hách Khải không dám nhìn thẳng nhiều. Chẳng qua cái ánh sáng này chỉ lóe lên trong nháy mắt rồi liền bình thường lại, lúc này Lý Phan Thành mới cười nói: “Hách huynh, mục đích hai ta đến đây hẳn là người cũng đoán được một chút. Ta cũng không nói loanh quanh để bêu xấu nữa. Không bằng thế này, ta sẽ nói cho người nghe một ít chuyện liên quan đến võ công, Chuẩn Nội Lực, Nội Lực Cảnh được không? Coi như ta bồi tội cho sự thất lễ của nội tử lúc nãy.”

Hách Khải mừng thầm, liền nói: “Vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh rồi.”

Lúc này, Lý Phan Thành lại nhìn trời, cười nói: “Ta thấy sắc trời cũng vừa tối, chắc là Hách huynh cũng chưa dùng cơm tối? Chúng ta đã đặt bữa tối rồi, không bằng cùng đi?”

Hách Khải chỉ chần chừ một chút rồi cũng gật đầu đồng ý. Chẳng qua là trong đầu hắn vẫn hiện lên hình ảnh của món canh thịt cùng xương sườn ở trong phòng. Đáng tiếc...

Cứ như vậy, ba người cùng đi xe đến một con đường sầm uất, sau đó lại được Lý Phan Thành dẫn vào một con đường nhỏ tĩnh mịch. Cuối con đường này có một quán ăn cổ kính và dường như Lý Phan Thành là khác quen ở nơi này. Sau khi đi vào quán, hắn liền dẫn hai

người đi thẳng đến một gian phòng làm bằng gỗ đàn hương. Sau đó, tuy không có nhân viên đến hỏi mà cũng không ai gọi món nhưng chỉ mấy phút sau, đã có rất nhiều món ăn tuyệt hảo được nhân viên mang lên trên bàn.

“Món ăn làm từ dược liệu của nơi này có thể coi là số một, số hai tại thủ đô đấy. Ngoại công mà Hách huynh luyện là ngành quyền, tốn nhiều năng lượng của cơ thể, vậy nên cứ ăn nhiều một chút, đừng ngại.” Lý Phan Thành nói xong lời này thì cũng không nhiều lời thêm nữa, cầm đũa gấp rau. Sau khi thức ăn vào miệng, hàm răng như đang mài dao, nghiền vài cái là nuốt luôn. Sau đó cũng không thấy nói một câu nào, cả bàn thức ăn đều thấy bóng đũa của hắn loang loáng.

Hách Khải lúc này cũng không khách khí nữa. Thực ra thì hắn đã đói meo từ lâu rồi, vậy nên cũng chẳng để ý tới nhã nhặn hay là ý tứ gì, cứ thấy trên bàn có cái gì là gấp lấy, miệng nhai liên tục không dừng, cả tâm trí đều tập trung vào việc ăn cho thật mạnh.

Cả ba đều là người luyện võ, nên dù là Tiết Na cũng ăn rất khỏe. Ba người ăn hết tròn năm bàn đồ ăn, trong đó còn có rất nhiều vị thuốc quý giá, chim lạ thú quý đủ cả. Theo Hách Khải đoán thì giá của bữa cơm này ít nhất cũng phải một trăm, thậm chí hai trăm nghìn đồng. Dù sao thì người ta mời khách nên hắn cứ thả bụng mà ăn! Hắn đoán chừng mình đã ăn gấp hai lần Tiết Na, nhưng có lẽ cũng chỉ bằng một nửa phần của Lý Phan Thành mà thôi. Điều này làm cho Hách Khải phải thảm giật mình, sức ăn của cái tên Lý Phan Thành này cũng lớn thật đấy!

Sau khi ăn xong thì có nhân viên mang trà thơm lên, rồi lẳng lặng rời khỏi phòng. Lý Phan Thành uống mấy ngụm lớn nước trà rồi mới nói: “Để cho Hách huynh chê cười rồi. Từ sau khi đạt tới Chuẩn Nội Lực Cảnh thì cơ thể lại tiêu tốn càng nhiều năng lượng, lượng cơm mỗi ngày đều tăng rất nhiều. Hơn nữa, mấy loại ngũ cốc, thịt cá bình thường đều không thể bổ sung đủ dinh dưỡng. Đương nhiên, đây cũng là tiền đề cho lời ta sắp nói.”

Hách Khải liền ôm quyền nói: “Tại hạ xin rửa tai lắng nghe!”

Lý Phan Thành liền khoát tay cười nói: “Không cần nghiêm túc như vậy, coi như là việc nhà thôi. Nội tử của ta cũng như chị gái của ngươi, ngươi cũng giống như em vợ của ta, thế nên không cần nghiêm túc như vậy.”

“Võ công! Những thứ cần nói tới rất nhiều, chỉ sợ nói liên tục mấy ngày đêm cũng không

hết. Vậy thì trước tiên ta nói một chút về cấp độ của người luyện võ đi”.

Lý Phan Thành trầm tư một lúc, rồi tiếp tục nói ra: “Trước tiên là nói về người thường, nếu người thường không luyện võ thì lúc đánh nhau sẽ chỉ biết vung tay múa chân loạn xạ, thân thể sẽ không có cái gọi là chuyển động, né tránh, chuyển hướng gì cả. Cứ người nào lực lượng lớn, người nào thân thể cao to thì người đó thắng. Cho dù tốc độ của người nhanh hơn đối phương một chút nhưng thân thể lại nhỏ hơn thì lúc đánh nhau, căn bản là người nhỏ thua rồi. Cấp độ của người thường là chỉ dựa vào tố chất của thân thể để phân định thắng thua mà thôi.”

“Tiếp theo là người luyện võ! Khi luyện tập công phu thì dù là ngoại gia ngành công hay là nội gia thể thuật thì lúc tập luyện sẽ sinh ra chiêu thức. Kỳ thật, cái gọi là chiêu thức cũng rất rộng lớn, có nhiều người cho rằng, các loại chiêu thức chính là những chuỗi động tác võ thuật. Tưởng tượng như khiêu vũ vậy, cứ một hai ba bốn thôi. Đây là sai lầm về mặt nhận thức! Nếu thật sự bày ra mấy động tác mà thành võ công, vậy lúc người đang múa may cho đủ động tác mà người ta bỏ chạy hay lấy ra vũ khí tầm xa tấn công thì người phải làm sao đây?”

“Thứ gọi là chiêu thức thật ra có hai tác dụng. Một là rèn luyện một số bộ phận trên thân thể. Ví như bộ quyền pháp của Hách huynh, theo ta thấy thì chiêu thức trong đó rèn luyện cánh tay, eo, chân ba chỗ, đúng chứ? Vì thế, ba bộ phận này của Hách huynh so với người thường thì mạnh mẽ hơn rất nhiều.”

“Tác dụng thứ hai của chiêu thức chính là chiến đấu và di chuyển trong chiến đấu. Thật sự không phải để bày ra mà là để sử dụng. Cũng như lúc ta xem Hách huynh đối kháng với nội tử, quả đấm của người đều đánh về đầu cô ấy, nhưng sao người lại có thể tìm đúng vị trí này? Phải biết rằng, bộ pháp mà nội tử sử dụng chính là Linh Xà bộ pháp, tốc độ rất nhanh. Nếu trong khoảng cách ba mét thì đủ làm cho mắt người bình thường chỉ thấy được cái bóng. Đừng nói là tìm được vị trí của cô ấy, người bình thường có lẽ chỉ chớp mắt đã bị đánh trúng. Ta thấy cái mà Hách huynh sử dụng chính là chiêu thức của quyền pháp ấy. Giống như động tác này...”

Nói đến đây, Lý Phan Thành liền đứng lên, đi tới đứng thẳng tại một chỗ trống, sau đó chân phải giữ nguyên vị trí, chân trái trượt trên mặt đất, tốc độ rất nhanh. Hơn nữa còn chuyển phía đối diện của mình sang một hướng khác một cách rất tự nhiên.

“Chính là như vậy, đây thật ra chính là cách sử dụng chiêu thức bộ pháp mà người vẫn

luyện tập. Đồng thời lúc người vùng quyền thì phần trong của cánh tay sẽ tự động hạ thấp một chút, sau đó khi chuyển động có thể dùng tốc độ nhanh nhất để phòng ngự điểm yếu ở ngực. Thật ra đây chính là chiêu thức trong quyền pháp của người, những thứ này bình thường đều được tổ hợp trong các động tác của người. Trong một bộ công phu, thì cái gọi là luyện pháp và đấu pháp, chính là một cái thì tổ hợp tất cả cùng một chỗ, một cái khác lại là tách ra nhiều chi tiết nhỏ rồi linh hoạt sử dụng. Làm được vậy mới đủ tư cách để được gọi là võ giả, nếu không làm được thì chỉ là ‘người chết đánh quyền, đánh một thứ quyền không có sức sống, thứ quyền của người chết’ mà thôi, không đáng để nhắc tới.”

Nói xong, Lý Phan Thành lại ngồi xuống, ôn hòa cười nói: “Đây chính là sự khác nhau giữa người thường và võ giả. Chúng ta sử dụng chiêu thức để rèn luyện thân thể, nói theo kiểu hiện đại thì chúng ta đang dùng tư thế và cách thức khoa học để tôi luyện thân thể, nhờ vậy mà hiệu suất tôi luyện sẽ gấp trăm, gấp ngàn lần người thường. Sau đó, khi ta chiến đấu, bởi vì trước đó đã luyện tập trăm, ngàn lần nên chiêu thức võ công đã ăn sâu vào thân thể và linh hồn của chúng ta. Gần như chúng ta không cần suy nghĩ, cứ theo bản năng mà sử dụng động tác phù hợp nhất với thân thể như tư thế công kích, phòng thủ hay tránh né. Vì thế, nếu đạt đến cấp độ võ giả thì không còn là so xem ai khỏe hơn ai mà là so xem chiêu thức của ai thuần thực hơn, chiêu thức của ai mạnh hơn, ai tôi luyện thân thể tốt hơn. Đây chính là con đường sinh tử mà nhân loại đã dùng trí tuệ để tìm ra, là thứ có thể giúp cho kẻ thân thể nhỏ yếu hơn có thể đánh thắng đối thủ to lớn. Đó chính là công phu!”

Hách Khải nghe vậy thì liền cẩn thận suy nghĩ lại. Trên thực tế, trong chín năm ở thế giới này, hắn đều toàn tâm toàn ý cho La Hán Quyền: một nghìn lần, mười nghìn lần, một trăm nghìn lần... đến giờ đã đánh hơn mười triệu lần rồi. Vì vậy mà bộ La Hán Quyền này dường như đã biến thành một bộ phận của cơ thể hắn, những chiêu thức trong La Hán Quyền đến nay đã được cơ thể hắn vận dụng như bản năng, đã không còn sự khác biệt giữa luyện pháp và đấu pháp nữa rồi. Nhưng lúc này, khi lắng nghe Lý Phan Thành một cách cẩn thận, hắn như chợt cảm thấy bừng tỉnh. Đúng là khi chiến đấu, hắn không hề phô bày hết tất cả mọi thứ của chiêu thức, mà chỉ là căn cứ vào tình hình chiến đấu để sử dụng những kỹ xảo nhỏ bên trong chiêu thức. Ví như quyền, cánh tay, chân, hay là thân pháp gì gì đó. Cái này có lẽ cũng giống như trong Tiểu Ngạo Giang Hồ, lúc đầu khi Phong Thanh Dương dạy Lệnh Hồ Xung, cũng nói những lời như thế với gã.

“Xin thụ giáo.” Hách Khải liền đứng lên, ôm quyền thi lễ nói ra.

Mà Lý Phan Thành vốn luôn lịch sự, khách khí thì giờ đây lại đỉnh đạc ngồi yên nhận lễ

của Hách Khải, sau đó hắn mới cười nói: “Ngồi đi, ngồi đi. Chúng ta tiếp tục.”

Tiết Na ở bên cạnh cũng nói: “Đúng rồi, nói điểm chính đi. Điểm chính vẫn quan trọng hơn!”

Lý Phan Thành cũng không để ý, tiếp tục nói: “Hách huynh, ta và nội tử muốn khuyên ngươi đổi công pháp. Đây chính là điều tiếp theo mà ta muốn nói. Vừa rồi đang nói tới chiêu thức, một tác dụng lớn của nó là để tôi luyện cơ thể trong quá trình luyện tập, và mức độ tôi luyện của mỗi chiêu thức là nhiều, ít khác nhau. Tiếp theo là uy lực phát huy ra lúc chiến đấu. Vì sao công pháp lại được chia thành hạng hai, hạng ba, thậm chí hạng chín thấp nhất và không được xếp hạng? Nguyên nhân chính là ở đây! Bộ võ công này của Hách huynh chỉ có thể tôi luyện ba bộ phận cơ thể, kỹ xảo, chiêu thức có thể dùng lúc chiến đấu cũng rất ít. Cho dù Hách huynh đã luyện bộ quyền pháp này tới cảnh giới đại thành thật, nhưng ngươi thử tự hỏi lòng mình xem: ngươi có thể cản được ba chiêu của Linh Xà Quyền hay không?”

Hách Khải không nói, hồi tưởng lại cảnh thân thể Tiết Na tùy ý vặn vẹo khi cô sử dụng Linh Xà Quyền. Hắn gần như không thể cảm nhận được hướng di chuyển và tấn công của đối phương. Hơn nữa, tốc độ của Tiết Na cũng nhanh đến đáng sợ nên chắc hẳn lực công kích cũng sẽ cao tới mức dọa người. Cuối cùng, hắn lắc đầu nói: “Không ngăn được! Đừng nói là ba chiêu, nếu chiến đấu thật sự thì chỉ một chiêu là ta thua rồi.”

Lý Phan Thành khẽ gật đầu, thiện cảm với Hách Khải càng tăng nhiều. Đây chẳng những là một võ giả chân chính mà tính tình còn điềm tĩnh, không để bụng chuyện nhỏ. Hơn nữa, Lý Phan Thành cũng đã nghe rất nhiều chuyện cũ trong cô nhi viện từ miệng Tiết Na, biết được Hách Khải là một người có tình có nghĩa, giờ lại nhiều hơn một ưu điểm chính là dám đối mặt với sự thật.

Lý Phan Thành liền nói: “Đúng vậy, bộ Linh Xà Quyền này chính là võ học đỉnh cấp của Lý gia chúng ta, là công phu cần phải luyện để có thể tập được công pháp siêu hạng: Linh Xà Du Thân Chương (3). Bản thân Linh Xà Quyền cũng là một môn võ học hàng đầu trong hạng nhất, cần phải luyện đến thông suốt xương sống và 80% xương cốt của cơ thể mới có thể dùng để đối địch, nếu không thì chỉ có thể sử dụng các chiêu thức bình thường của nó mà thôi. Nói thật, lúc này nội tử chỉ có thể phát huy được nhiều nhất là 20 – 30% uy lực của Linh Xà Quyền mà thôi. Nếu để ta sử dụng thì ít nhất là có thể đỡ được một chiêu cường giả Nội Lực Cảnh. Hơn nữa, bộ võ công này còn tôi luyện tới tám mươi một vị trí trên cơ thể, ngoại trừ huyết Bách Hội trên đỉnh đầu thì ngay cả chỗ hiểm cũng có thể tôi luyện được. Trong lịch

sử của Lý gia, ít nhất là có ba người chỉ luyện Linh Xà quyền chứ không cần tu luyện được Linh Xà Du Thân Chưởng mà đã bộc phát được nội lực. Đó chính uy lực của quyền pháp hàng đầu của hạng nhất.”

“Và phẩm cấp võ công, ngoại trừ hai điểm đó thì còn một tác dụng quan trọng nhất là tôi luyện thân thể. Thật ra, hiện tại chúng ta vẫn chỉ là đám loi nhoi mà thôi, còn cường giả chân chính quyết định vận mệnh của thế giới này vĩnh viễn vẫn là Nội Lực Cảnh. Mà một môn võ công tốt có thể tôi luyện càng nhiều bộ phận thân thể thì sẽ khiến khả năng bộc phát nội lực càng lớn. Mặc dù không tiến vào được Nội Lực Cảnh – vì dù sao muốn thành Nội Lực Cảnh thì phải cần ba phần chăm chỉ, ba phần võ công, ba phần thiên phú và một phần số mệnh nữa, nhưng một môn võ công tốt vẫn có thể giúp người ta đạt được Chuẩn Nội Lực cảnh, cũng chính là đỉnh cao nhất của người thương. Vì thế...”

“Hách huynh, ta nói thẳng thế này: chỉ cần ngươi chịu đổi võ công, rồi theo chúng ta vào quân đội. Như thế ngươi mới có thể toàn tâm sử dụng năm năm để tu hành võ công chúng ta đưa. Sau đó năm năm sau nữa, ta sẽ truyền bộ Linh Xà Quyền này cho ngươi. Không biết ý định của ngươi ra sao?”

Tiết Na ở cạnh lập tức khẽ hô một tiếng, nhưng sau đó cũng không nói gì thêm, còn Hách Khải cũng đã hơi xiêu lòng. Tốt xấu gì thì hắn cũng đã sống ở cái thế giới này chín năm, biết rõ một ít kiến thức thông thường của thế giới này, vậy nên cũng hiểu rõ bộ Linh Xà Quyền này quý giá tới mức nào. Tuy nói chính phủ các nước của thế giới này đều phát triển mạnh phong trào ‘toàn dân luyện võ’, nhưng dù sao thì những võ công đẳng cấp cao vẫn chỉ nằm trong tay những gia tộc, môn phái, và đám quyền quý mà thôi. Tầng lớp bình dân chỉ có thể mua được những loại võ công hạng ba phổ biến trên thị trường, ví dụ như võ công mà trường học phát chính là võ công hạng ba điển hình. Còn võ công hạng hai thì giá rất đắt, mà nếu là cao cấp trong hạng hai thì càng vô cùng quý, thậm chí nếu tầng lớp bình dân có được thì còn có thể dẫn tới họa sát thân.

Còn những võ công hạng nhất thì chắc chắn không lưu hành trên thị trường, dù cho có cũng chỉ ở chợ đen hay hội đấu giá mới thấy qua, đa phần đều do các gia tộc, môn phái, đám quyền quý thu thập và lũng đoạn. Còn về võ công hạng nhất cao cấp thì sợ rằng đám nhà giàu kia cũng chỉ có rất ít. Võ công ở tầng thứ này hầu như chỉ kém chút ít với võ công trấn tông, trấn tộc mà thôi, giá trị của thứ đó lớn đến không thể tưởng tượng nổi. Nhìn bộ dạng của Tiết Na thì có lẽ võ công lúc đầu mà hai người họ muốn đưa cho hắn cũng không phải là Linh Xà Quyền, nhưng hình như Lý Phan Thành nể mặt Tiết Na hoặc hắn đánh giá cao việc Hách Khải

luyện La Hán Quyền đến đại thành nên đòi ý. Nhưng mặc kệ như thế nào thì phần nhân tình này cũng quá lớn, dùng tục ngữ mà nói thì đây cũng có thể coi như là ơn tái tạo rồi.

Chỉ tiếc là Hách Khải có đạo tâm và con đường của chính mình. Tuy rằng hắn có hơi thêm muốn bộ Linh Xà Quyền này, nhưng nếu so sánh thì đoán chừng bộ quyền pháp này chỉ mạnh hơn một chút so với những võ công trung cấp của hệ thống có hệ số quyền pháp khoảng 70 điểm thôi. Nó thậm chí không thể bằng những võ công yếu nhất có hệ số 100 điểm. Phải biết rằng những võ công mạnh nhất có hệ số 100 đều nổi tiếng như Tu Di Sơn Thần Chương và Thiên Sơn Lục Dương Chương của phái Tiêu Dao đó.

“... Đây là đại ân a.” Hách Khải thở dài, đối phương đã nói chuyện này đến mức như vậy, bây giờ hắn cũng không biết làm sao để từ chối. Cuối cùng chỉ có thể nói: “Đại tỷ, Lý huynh, ta biết rõ làm thế này có vẻ như đang không biết điều, nhưng xin cho ta thêm ba tháng nữa. Ba tháng sau chính là sinh nhật mười chín tuổi của ta, nếu như... Sau sinh nhật mười chín tuổi, ta sẽ làm theo ý của hai vị.”

Tiết Na mắt húng quăng cho Hách Khải một câu: “Nếu như cái gì hả? Là muốn luyện bộ quyền pháp đó đến cảnh giới đẳng phong tạo cực phải không? Ta nói này, có ai đầu óc tối tăm như ngươi không!? Ngươi có biết rằng chồng ta sẽ phải gánh chịu bao nhiêu trách nhiệm khi đồng ý truyền cho ngươi bộ Linh Xà Quyền này không hả? Nói không chừng hôm nay trở về, hắn sẽ bị phạt quỳ đấy!”

Lý Phan Thành mỉm cười vỗ nhẹ bàn tay nhỏ bé của Tiết Na, rồi mới lên tiếng: “Không sao. Hoàn lại ba tháng cũng không sao cả. Hơn nữa, nếu có thể luyện một môn võ công đến cảnh giới đẳng phong tạo cực thì cũng sẽ nâng cao nhận thức đối với võ công rất nhiều. Nên biết là đến bây giờ ta cũng chưa luyện được môn võ công nào đến cảnh giới đẳng phong tạo cực. Một khi đã luyện đến đẳng phong tạo cực, có lẽ cái bộ quyền pháp không được xếp hạng này sẽ được người biến từ bỏ đi thành thần kỳ, ít nhất cũng sẽ có uy lực của quyền pháp hạng hai. Đến lúc đó, có khi chính người có thể ‘sửa cũ thành mới’, tự nghĩ ra một bộ quyền pháp hạng hai khác cũng cũng nên. Như vậy thì... ba tháng! Đây là lời hứa của Hách huynh đúng không?”

Hách Khải miên man nghĩ về những ngày tháng bình thường sống trên Địa Cầu, nghĩ đến sự chán nản và tuyệt vọng khi mới đến thế giới này, lại nghĩ tới sự phấn khởi, những mộng tưởng đã giúp cho hắn có dũng khí sống tiếp... Thế giới này lớn như vậy, hắn muốn đi xem...

Nghĩ tới rất nhiều thứ nhưng khi nghĩ về hiện tại, nghĩ tới cuộc sống, nghĩ về Lâm Hùng vì hắn bôn ba, thường xuyên thấy Lâm Hùng mặt mũi bầm dập, cũng nghĩ tới những lời đã hứa với tên này: sau khi trở thành cường giả Nội Lực sẽ làm cho hắn nổi tiếng đây, uống rượu cay đây...Có rất nhiều, rất nhiều điều làm cho trong thâm tâm Hách Khải đưa ra quyết định. Nếu đến sinh nhật của bản thân, hắn tu luyện La Hán quyền đến đẳng phong tạo cực nhưng vẫn không thể nào tu luyện được Dịch Cân Kinh, hoặc tu luyện nhưng không thể nào trực tiếp có được nội lực thì hắn sẽ vứt bỏ hệ thống, sau đó sẽ dùng đôi chân của chính mình để bước đi trên cái thế giới này, dùng võ công của thế giới này để phấn đấu, cho dù là vì bản thân hắn, hay vì Tiết Na, hay là vì Lâm Hùng đi nữa...

Hách Khải ôm quyền, trình trọng nói.

“Đúng!”

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 **Chương 8-1**

Tan Vỡ! (1)

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhttty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 Chương 8-2

Tan Vỡ! (2)

Hách Khải ăn một bữa đơn giản trong tiệm ăn nhanh, mối nghi ngờ trong lòng càng lúc càng lớn. Hơn nữa, hắn còn sợ rằng Lâm Hùng đã vướng phải tai họa lớn nào đó, vì sợ làm liên lụy đến hắn nên làm ra vẻ trở mặt, không nhận quan hệ, dùng cách này để bảo vệ hắn?

Dù thế nào thì Hách Khải cũng không thấy yên lòng. Vậy nên hắn quyết định không trở lại trường mà bắt xe đi tới khu vực tệ nạn kia để tìm kiếm tung tích của Lâm Hùng. Cũng may là trước kia đã có lần hắn tới đây tìm Lâm Hùng và cũng biết một vài đàn em của tên kia nên cuối cùng cũng đã tìm được một tên đàn em trong số đó, theo dõi tên này và từ đó lại tìm thấy những tên đàn em khác...

Hách Khải lang thang cả đêm như vậy, đến khi trời gần sáng thì cuối cùng cũng tìm được chỗ ở của Lâm Hùng. Nơi này là một nhà dân bình thường, có điều vì là nhà dân trong khu vực tệ nạn nên trên tường đầy những hình vẽ màu sắc kỳ dị nào đó, xung quanh thì đầy bọn nghiện hút, trộm cắp và gái gọi.

Tiêu chuẩn xã hội của thế giới này ước chừng bằng với tiêu chuẩn xã hội đầu thế kỷ 20 trên Trái Đất, và an ninh xã hội của thời kỳ này thì khá là không ổn. Cứ thử tưởng tượng tình hình của những con hẻm u tối của London hay sự hỗn loạn của bến Thượng Hải thời đó thì sẽ rõ. Và cái chỗ này thì cũng giống hệt như vậy! Thực tế là trên đường đi đến đây, Hách Khải đã mấy lần gặp phải bọn trộm cướp tấn công. Nhưng đương nhiên bọn cướp đều chỉ là người bình thường nên cũng không gây ra được bất kỳ uy hiếp nào cho Hách Khải, mỗi lần gặp hắn đều bỏ chạy để đỡ phải dây dưa mất thời gian với bọn chúng.

Hách Khải đứng từ ngoài nhìn vào ngôi nhà mà Lâm Hùng đang ở. Lúc này đã là rạng sáng nên xung quanh rất ít người, hắn quyết định trèo tường vào luôn. Lúc này, tác dụng rèn luyện cánh tay và chân của La Hán Quyền được thể hiện rõ hơn bao giờ hết, giúp hắn trèo tường dễ dàng, nhẹ nhàng tới được cửa sổ của căn phòng Lâm Hùng đang ở, sau đó cẩn thận lắng tai

nghe trộm.

Trong phòng có âm thanh một đôi nam nữ, mà còn là âm thanh khi đang làm chuyện tế nhị. Điều này làm cho Hách Khải rất lúng túng. Tuy nhiên trong lòng hắn lúc này đang đầy những nghi vấn, vậy nên chỉ thể cố gắng không gây tiếng động, lẳng lặng chờ đợi. Âm thanh ân ái trong phòng vang lên một hồi lâu, đôi nam nữ trong phòng cuối cùng cũng ngừng lại. Sau đó là tiếng bật lửa hút thuốc và những lời thân mật mà đôi nam nữ kia dành cho nhau, mà tiếng của người nam giới chắc chắn là tiếng của Lâm Hùng.

Hách Khải không để những lời tâm tình này của bọn họ vào tai, chỉ kiên nhẫn chờ đợi ngoài cửa sổ. Lại một lúc lâu sau, trong phòng có tiếng rửa mặt, tiếng thu dọn giường chiếu, sau đó hắn đã nghe được những điều mà mình muốn nghe.

“Đại gia, làm vậy không sao chứ? Hôm qua anh không đi gặp huynh đệ của mình à? Chẳng phải anh nói tiền đồ của hắn rất sán lạn hay sao? Bỗng nhiên lạnh nhạt như vậy, lỡ làm cho quan hệ hai người xấu đi thì sao?” Giọng nữ bỗng nhiên hỏi.

Tiếng Lâm Hùng trả lời lập tức vang lên: “Ha, tiền đồ sán lạn ấy hả? Đó là nếu hắn chịu theo đại tỷ nhập ngũ, gia nhập Lý gia thì mới có tiền đồ sán lạn chứ! Còn không thì sao? Chẳng lẽ hắn thật sự có thể trở thành cường giả Nội Lực Cảnh bằng cái bộ quyền pháp rác rưởi kia à? Nếu vậy thật thì có phải cường giả Nội Lực Cảnh hóa ra lại quá rẻ tiền hay không? Cô không biết đâu! cách đây không lâu, đích thân đại công tử của Lý gia đã chính miêng mời chào hắn, muốn truyền cho hắn một bộ quyền pháp hạng nhất cao cấp. Cô có biết hắn làm gì không? Hắn dám từ chối đó! Còn có kẻ ngu đến như vậy nữa sao?”

“A? Võ công hạng nhất? Lại còn là cao cấp nữa sao?” Cô gái kia kinh ngạc hô lên: “Nếu như là em, có phải bán thân đi em cũng đồng ý.”

“Ha ha ha, nói cứ như thể cô còn chưa bán thân ấy.” Lâm Hùng trêu chọc đáp.

Cô gái kia hờn dỗi nói vài câu gì đó, sau đó mới tiếp tục chủ đề: “Vậy bây giờ thì sao? Vì hắn từ chối lời mời nên giờ đại gia không muốn nhìn mặt hắn nữa hả?”

Tiếng Lâm Hùng trả lời lại vang lên: “Cũng không phải như vậy. Trước kia ta nghĩ tiền đồ của hắn sán lạn nên mới ra sức cung phụng cho hắn, hầu hạ hắn như một ông lớn. Nhưng lần này hắn từ chối lời mời đó, có lẽ tương lai đã không còn hy vọng gì rồi. Nếu lúc này mà ta còn cung phụng hắn nữa thì ta mới chính là một thằng đại ngu đấy.”

Cô gái kia lại hỏi với vẻ khó hiểu: “Nhưng đại gia ời, chẳng phải trước kia anh nói tình cảm của anh và hấn còn quan trọng hơn cả tính mạng hay sao? Là tình huynh đệ mà?”

“Ha ha ha. Huynh đệ là cái gì? Huynh đệ chẳng phải chính là thứ để ta đem ra để bán đứng hay sao!? Chẳng lẽ đây là ngày đầu tiên cô lặn lội ở chỗ này à? Cô nhìn khắp mấy con phố này đi, có thằng nào thích nghĩa khí mà sống được lâu hay không? Ngày trước, có lẽ ta đã thực sự dám giao tính mạng của mình cho hấn, nhưng rồi sau nhiều năm cung phụng hấn như vậy, tình cảm lúc đầu có lớn thế nào cũng đã dần phai nhạt, ơn nghĩa có lớn đến đâu cũng dần quên lãng. Lòng người mà, cuối cùng cũng sẽ thay đổi! Ta lặn lội chốn này lâu như vậy, cũng đã hiểu được từ lâu rồi!”

Cô gái kia tiếp tục hỏi với vẻ đầy khó hiểu: “Nhưng đại gia ời, lỡ sau sinh nhật thứ mười chín hấn lại chấp nhận lời đề nghị của Lý gia thì sao? Giờ anh lạnh nhạt với hấn như vậy, không sợ đến lúc đó sẽ thành ‘công giã tràng’, thành ‘dùng giỏ trúc để múc nước’ hay sao?”

Lâm Hùng cười phá lên ha hả rồi nói: “Không sao, không sao. Ta rất hiểu hấn. Hơn nữa, tuy ta vì lặn lội trong giang hồ, bị thế giới xã hội đen dơ bẩn này khiến cho thay đổi lòng dạ, nhưng hấn thì lại chỉ là một tên trạch nam (1) không biết gì khác ngoài võ, chưa bao giờ để ý tới cuộc sống xã hội. Ta hiểu hấn rất rõ mà. Lúc đó chỉ cần tìm bừa một lý do để giải thích là được, hấn chắc chắn sẽ không nghi ngờ hay suy nghĩ gì nhiều. Hấn mà đồng ý với đề nghị kia thật thì có khi đời ta lại một bước lên trời cũng nên. Ha ha ha...”

Hách Khải lẳng lặng bỏ đi. Trên đường về trường, hấn lặng lẽ không nói một tiếng nào. Chính hấn cũng không biết cảm xúc trong lòng mình lúc này là gì, không phải là tức giận, cũng không phải là đau đớn và càng không phải là tuyệt vọng. Nếu thực sự phải dùng một từ ngữ nào đó để hình dung, vậy thì có lẽ cũng là đau đớn, nhưng là đau đớn vì lý tưởng bị hiện thực chà đạp.

Đảng nhân biến khước cổ nhân tâm, Khước đạo cổ nhân tâm dịch biến...

(Cứ ngỡ người xưa lòng không đổi, Chẳng ngờ lòng người cũng đổi thay...)

Hách Khải khẽ lẩm nhẩm một đoạn thơ đã từng đọc khi còn sống trên Địa Cầu, cảm thấy mình có thể hiểu được phần nào suy nghĩ của Lâm Hùng. Dù sao thì Lâm Hùng cũng đã cung phụng Hách Khải nhiều năm như vậy, hơn nữa đó còn là một sự cung phụng không thấy điểm kết thúc, không thấy hy vọng nào ngoài cái gọi là ‘thiên phú’ khi có thể luyện một bộ quyền

pháp rác rưởi tới mức đại thành. Điều đó đã đủ để bất kỳ một nhà đầu tư nào cũng muốn vứt bỏ hẳn, cho dù tên của nhà đầu tư đó có là ‘huynh đệ’ đi nữa...

Hơn nữa, giới xã hội đen đúng là một bể thuốc nhuộm khổng lồ. Cho dù trước khi gia nhập xã hội đen, Lâm Hùng thực sự coi hẳn là huynh đệ đi nữa, nhưng sau khi chứng kiến thế giới đen tối, dơ bẩn kia, nơi mà người người chỉ tìm cách lừa dối lẫn nhau, vậy mà Lâm Hùng còn có thể cung phụng hẳn nhiều năm như vậy – cho dù là vì Lâm Hùng thấy tương lai của Hách Khải sẽ có thành tựu đi nữa, thì cũng đã là quá tốt rồi. Ít nhất là sau cùng Lâm Hùng cũng không làm hại hẳn, chỉ là không nhìn thấy được hy vọng cho tương lai nên mới quyết định từ bỏ ‘đầu tư’ mà thôi.

“On nghĩa vẫn là on nghĩa! Những năm cung phụng đó, sẽ mang lại cho mày phú quý ngày sau...” Hách Khải thầm quyết định như vậy, lòng cũng cảm thấy dần bình tĩnh lại, mang theo một cõi lòng lạnh băng vì đau đớn, trở về trường học...

Trong căn nhà trong khu tệ nạn, sau khi Hách Khải đã đi một lúc lâu thì có một tên đàn em vào báo với Lâm Hùng rằng Hách Khải đã đi rồi. Lâm Hùng nghe vậy mới thôi nói lảm nhảm với cô gái trên giường, bắt đầu lấy thuốc lá ra hút.

Cô gái kia thấy biểu hiện của Lâm Hùng thì thở dài. Cô ôm lấy hẳn từ phía sau rồi nói: “Thật không thể hiểu nổi anh! Sao lại diễn kịch một mình như vậy? Chẳng lẽ cả em cũng không thể chia xẻ hay sao?”

Lâm Hùng gượng cười mà không nói gì, chỉ thò tay xuống dưới giường móc ra một phong bì, bên trong có một xấp tiền. Hắn đưa cho cô gái rồi nói: “Em thì không phải người đàn bà của anh, anh cũng không thể được coi là người đàn ông của em. Chúng ta... đều chỉ là những kẻ giãy giụa cầu sinh mà thôi. Nhưng dù sao em và anh cũng coi như có một chút tình. Em hãy cầm lấy số tiền này, sau này đừng đến tìm anh nữa, cũng đừng nói cho ai biết về màn kịch vừa rồi. Nhớ lấy, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được đến tìm anh! Tốt nhất là từ giờ em hãy ra sức nói xấu, chửi rủa anh với các chị em của mình... Đi đi, đừng quay lại nữa!”

Cô gái kia cũng là người từng trải sự đời, vậy nên nghe vậy thì sắc mặt lập tức tái mét, vội lấp bắp hỏi: “Đã... đã xảy ra chuyện lớn gì ư? Có phải không? Anh đã đắc tội với nhân vật lớn nào sao? Trả lời em đi.”

“Cút!”

Lâm Hùng chẳng những không trả lời mà còn vung tay tát một cái thật mạnh vào mặt cô gái, đánh cho mặt cô sưng phù, khóe miệng còn bật cả máu, khiến cho cô chột ngây dại cả người. Khóe mắt Lâm Hùng run lên, cuối cùng vẫn ôm lấy cô rồi thì thầm vào tai: “Nhớ kỹ lời anh nói! Còn nữa... chắc là anh sẽ không đưa em đi trốn được đâu. Nên hãy quên anh đi, tìm một anh nông dân tốt bụng nào mà gả, nơi này không thích hợp cho một cô bé mơ mộng như em đâu! Nơi thủ đô này, không có xã hội thượng lưu mà em hằng mơ mộng đâu! Đó không phải điều mà những kẻ dưới đáy xã hội như chúng ta nên mơ ước đâu em... Tạm biệt em, tiểu Thiên.”

Lúc nói xong, hắn lại cắn răng, tát mạnh cái thứ hai vào má bên kia của cô gái, đồng thời rống to lên: “Con mẹ mày! Mày dám lấy tiền của ông đi nuôi trai à!? Có tin ông đây phết mày không? Còn không biết Lâm Hùng tao là ai à? Mày dám nuôi trai à?! Mẹ kiếp, gà của ông đây mà còn có đứa dám ăn à!?”

Cứ như vậy, thanh âm thật lớn, tiếng gào thật lớn, khiến cho đám đàn em của Lâm Hùng ở ngoài vội chạy vào. Vì cô gái kia là ‘gà’ của một sếp lớn hơn nên bọn đàn em phải vội xông vào khuyên can, vất vả lắm mới ngăn được Lâm Hùng đánh người. Còn cô gái kia cũng vừa mắng lại vừa khóc lóc đi ra. Có điều, không ai để ý rằng, cô không hề khóc thét và kêu gào, mà là đang thật sự khóc vì quá đổi bị thương...

Lâm Hùng rất thông minh và cũng rất nhạy cảm. Hách Khải đã từng ví hắn với loại chuột trên tàu biển. Khi thuyền sắp chìm, hắn sẽ là kẻ đầu tiên cảm nhận được và cũng sẽ là kẻ đầu tiên chạy khỏi thuyền. Vậy nên hắn đã thay qua mấy đời đại ca, hắn như cá gặp nước trong môi trường này. Nhưng mà... nếu như chẳng những là đám tàu, mà ngay cả biển rộng cũng đang điên cuồng giận giữ...

Vậy thì chú chuột kia đã không còn chỗ nào để chạy nữa, nó sẽ thế nào đây...

Thế nào đây...

Ngay lúc này...

Lâm Hùng ngồi một mình tại đầu giường, thuốc lá đốt lên một điếu lại một điếu, nơi khóe mắt, nước mắt từng giọt lại từng giọt...

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 **Chương 9-1**

Tin Dữ! (1)

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1 **Chương 9-2**

Tin Dữ! (2)

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 10

Nội Lực Thành!

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11-1

Mười Năm Mài Một Kiếm! (1)

HIỆP HÀNH THIÊN HẠ

Zhtty

www.dtv-ebook.com

Quyển 1

Chương 11-2

Mười Năm Mài Một Kiếm! (2)